

«Mazurek Dąbrowskiego» liczy już 220 lat

«Мазурці Домбровського» вже 220 років

Polska pieśń patriotyczna «Mazurek Dąbrowskiego», napisana w 1797 r., 90 lat temu została uznana oficjalnym hymnem Rzeczypospolitej Polskiej.

Kiedy po rozbiorach Polska zniknęła z mapy świata, wydawało się, że jak przestaje istnieć państwo, to ginie i naród. Nic bardziej mylnego. Naród żył, bo istniała mowa polska, tradycja przodków i wiara.

Jak pokazuje historia zawsze znaleźli się ludzie, którzy wskrzeszali ducha narodu. Niewątpliwie takim człowiekiem był Józef Wybicki. W lipcu 1797 r. w Reggio napisał słowa do melodii ludowego mazurka, a swoją piosenkę poświęcił twórcy legionów polskich – generałowi Janowi Henrykowi Dąbrowskiemu.

Pieśń Legionów Polskich we Włoszech z miejsca zyskała ogromną popularność wśród żołnierzy. Towarzyszyła legionistom w czasie powstańczych zrywów, bitew i wojen jako pieśń patriotyczna. Jej słowa w wersji pierwotnej nawiązują do ważnych wydarzeń dziejowych oręża polskiego, wskazują na ówczesnych mężów stanu, w których pokładano nadzieję na powrót do Ojczyzny i odzyskanie niepodległości, a także wyrażają ufność w Opatrzność Bożą.

«Mazurek Dąbrowskiego» liczy już 220 lat. Oficjalnym hymnem Rzeczypospolitej Polskiej został uznany 26 lutego 1927 r. Dawny tekst

mazurka różnił się nieznacznie od współczesnego, między innymi słowami: «Jeszcze Polska nie umarła», teraz śpiewamy «nie zginęła», a także liczbą zwrotek – wcześniej było ich sześć, obecnie są cztery.

Hymn znają prawie wszyscy, jednak postać autora i okoliczności powstania wydają się prawie kompletnie nieznane. O historii Hymnu można dowiedzieć się więcej odwiedzając Muzeum Hymnu Narodowego w Będzinie w województwie pomorskim (www.muzeum.narodowe.gda.pl), które jest prawdopodobnie jedyną tego rodzaju placówką na świecie. Gromadzone są w nim pamiątki po twórcy polskiego hymnu – Józefie Wybickim, a najcenniejszą kolekcją Muzeum są muzykalia patriotyczne, w tym nuty i tekst Mazurka Dąbrowskiego wydane w Paryżu w 1826 r.

«Mazurek Dąbrowskiego» jest symbolem Rzeczypospolitej Polskiej. Otaczanie go czcią i szacunkiem jest obowiązkiem każdego obywatela Polski, a podczas wykonywania lub odtwarzania hymnu państwowego obowiązuje zachowanie powagi i spokoju.

MW

90 років тому польська патріотична пісня «Мазурка Домбровського», написана в 1797 р., стала офіційним гімном Польської Республіки.

Коли після трьох поділів Польща зникла з карти світу, здавалося, що разом із державою перестане існувати й народ. Дарма. Народ жив, тому що існували польська мова, традиції предків і віра.

Як показує історія, завжди знаходилися люди, які відроджували дух нації. Безсумнівно, у поляків такою людиною був Юзеф Вибіцький. У липні 1797 р. в Реджо-Емілія він написав слова до мелодії народної мазурки, а свою пісню присвятив ініціаторові створення польських легіонів – генералові Янові Домбровському.

Патріотична пісня польських легіонів в Італії відразу здобула величезну популярність серед солдатів. Вона супроводжувала легіонерів під час повстань, битв і воєн. В оригінальній версії йдеться про важливі події в історії польської армії, згадано тодішніх державних діячів, на яких покладалися надії, що після повернення на Батьківщину вони відновлять незалежність Польщі. Висловлюється також віра в Боже провидіння.

«Мазурці Домбровського» вже 220 років. Офіційним гімном Другої Речі Посполитої вона стала 26 лю-

того 1927 р. Колишній текст мазурки трохи відрізняється від сучасного. Наприклад, останні слова рядка «Jeszcze Polska nie umarła» тепер замінені на «nie zginęła». Різниця в кількості строф: раніше їх було шість, тепер – чотири.

Гімн знають майже всі, але особа автора й обставини написання, здається, майже зовсім невідомі. Про історію гімну можна дізнатися більше, відвідавши Музей національного гімну в Бендоміні в Поморському воєводстві (www.muzeum.narodowe.gda.pl). Це, мабуть, єдиний такий музей у світі. В ньому зберігаються пам'ятки про автора польського національного гімну Юзефа Вибіцького, а найцінніші матеріали музею – це патріотичні музичні документи, зокрема ноти і текст «Мазурки Домбровського», опубліковані в Парижі 1826 р.

«Мазурка Домбровського» – символ Речі Посполитої. Обов'язок кожного громадянина Польщі – поважати національний гімн і під час його виконання дотримуватися тиші.

BM

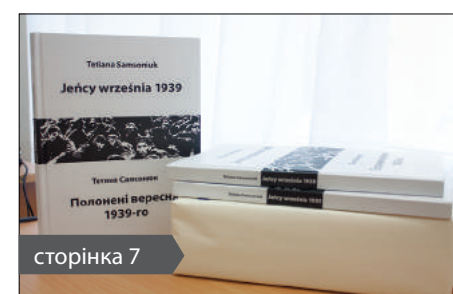
«Кресова Атлантида»: подорож Волинню

«Kresowa Atlantyda»: podróż na Wołyń

Побачила світ книга «Полонені вересня 1939-го»

Ukażała się książka «Jeńcy września 1939»

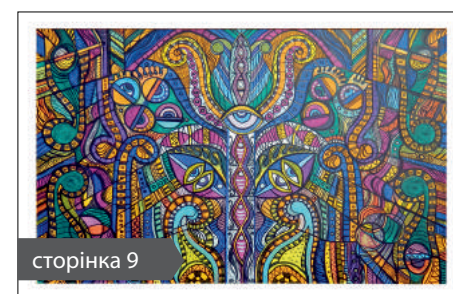
Почесний краєзнавець України

Honorowy Krajoznawca Ukrainy

Різна техніка, тематика і палітра

Dzieła o różnej technice, tematyce i wachlarzu kolorów

Нова стипендійна програма для науковців

Nowy program stypendialny dla naukowców

Oświadczenie Zarządu Fundacji Wolność i Demokracja – inicjatora Biegu «Tropem Wilczym»

Заява правління фонду «Свобода і демократія» – ініціатора пробігу «Вовчою стежкою»

Z żalem i zdziwieniem przyjmujemy informację o krytycznym stosunku części środowiska ukraińskich historyków i komentatorów życia publicznego do organizowanego w niektórych miejscowościach, zamieszkiwanych przez mniejszość polską na Ukrainie, biegu «Tropem Wilczym».

Із жалем і здивуванням ми сприйняли інформацію про критичне ставлення частини середовища українських істориків і коментаторів громадського життя до пробігу «Вовчою стежкою», проведення якого заплановано в деяких населених пунктах України, де проживає польська меншина.

Ideą biegu jest upamiętnienie tych żołnierzy podziemia antykomunistycznego, którzy po zakończeniu II wojny światowej z bronią w ręku, przeciwstawili się sowieckiej dominacji, tocząc krwawy, nierówny i, jak się okazało, skazany na klęskę bój.

Nazwa biegu odwołuje się do wiersza poety polskiego – Zbigniewa Herberta, który tak pisał o ich walce i ofierze:

Ponieważ żyli prawem wilka
Historia o nich głucho milczy
Został na zawsze w dobrym śniegu
Żółtawy mocz i ten trop wilczy

Stąd nazwa biegu «Tropem wilczym», a dystans 1963 metrów odwołuje się do roku śmierci ostatniego żołnierza podziemia antykomunistycznego Józefa Franczaka ps. «Lalek» zabitego w obławie przeprowadzonej w miejscowości Majdan koło Lublina. W tym powstaniu przeciwko sowieckiej władzy wzięło udział ponad 200 tys. osób. Oddziały podziemia stoczyły setki potyczek i bitew. Prawie 8 tys. żołnierzy poległo w walkach, nie mniej niż 30 tys. zamęczono w więzieniach, a kilkadziesiąt tysięcy wywieziono do Rosji Sowieckiej. Opór zbrojny zdławiono bezwzględnym terrorem stosowanym także wobec ludności cywilnej. W czasach komunistycznej Polski pamięć o tych ludziach była konsekwentnie tępiąca. Niestety również po upadku systemu komunistycznego prawda o tamtej walce była przemilczana i dopiero po latach staje się elementem kształującym tożsamość młodych pokoleń.

Nie jest jednak prawdą, że w procesie poszukiwania bohaterów tamtego czasu jest nam obojętne jakich wyborów moralnych dokonywali i jakie czyny popełniali. Nie idziemy drogą łatwych uogólnień i trywialnych uproszczeń. Mamy świadomość tego w jak strasznych czasach przyszło im żyć i jak często sumienia okazywały się zbyt słabe w zderzeniu z wojenną rzeczywistością. I choć możemy rozumieć logikę wojny, która zdaje się zawieszать zasady chrześcijańskiej etyki, to dziś budując panteon bohaterów narodowych zobowiązani jesteśmy do wierności tej etyce. W naszej pamięci zbiorowej nie ma miejsca dla ludzi, którzy dokonywali zbrodni pospolitych i wojennych. Kierowali broń przeciwko kobietom i dzieciom, dopuszczali się czynów haniebnych.

Bieg Pamięci Żołnierzy Wyklętych

Wierzmy, że jest możliwa taka pamięć, jedyna warta budowania – pamięć prawdziwa. Dlatego bezzasadne są obawy, zarzuty i podejrzenia, że biegnąc «tropem wilczym» oddamy część zbrodniarcom z Piskorowic, Pawłokomy czy Sahrnia. Żadna wojenna okoliczność ich nie usprawiedliwi, żadna narodowa solidarność nie skłoni nas do ich zaakceptowania. Takiej postawy wymagamy od siebie – takiej oczekujemy od naszych ukraińskich sąsiadów.

Szanując decyzję władz Zdobunowa, nie podzielimy przesłanek, które ją sprostowały. Mamy nadzieję, że w kolejnych latach uda się pogodzić nasze postrzeganie najnowszej historii na tyle, by prawdziwi bohaterowie po obu stronach granicy mogli być godnie uczczeni.

Zarząd Fundacji Wolność i Demokracja
Robert Czyżewski – prezes
Lilia Luboniewicz – sekretarz

Idea probiegu polega na wspanianiu pamięci tych żołnierzy antykomunistycznego podziemia, którzy po zakończeniu II wojny światowej z bronią w ręku, przeciwstawili się sowieckiej dominacji, tocząc krwawy, nierówny i, jak się okazało, skazany na klęskę bój.

Nazwa probiegu nawiązuje do wiersza polskiego poety Zbigniewa Herberta, który tak pisał o ich walce i ofierze:

Tому, що жили по законах вовчих
Мовчить історія про них
Залишився на добрім білім снігу
Лиш вовчий слід...

Звідси й походить назва пробігу «Вовчою стежкою», а дистанція 1963 м нагадує про рік смерті Юзефа Францака на псевдо «Лялек» – останнього солдата антикомуністичного підпілля, вбитого під час облоги в селі Майдан біля Любліна. У післявоєнному спротиві радянській владі брали участь понад 200 тис. осіб. Підпільники провели сотні сутичок та боїв.

Майже 8 тис. із них полягли в бою, щонайменше 30 тис. замучили у в'язницях, а кількадесят тисяч вивезли до Радянської Росії. Збройний опір придушено жорстоким терором, скерованим також і проти мирного населення. В часи комуністичної Польщі пам'ять про цих людей послідовно викоринювали. На жаль, після краху комуністичної системи правда про їхню боротьбу теж замовчувалася, і лише сьогодні, через багато років, вона стає елементом, який формує свідомість молодого покоління.

Проте це неправда, що в процесі пошуку героїв тих часів нам байдуже, якими були їхній моральний вибір та їхні вчинки. Ми не йдемо дорогою простих узагальнень і тривіальних спрощень. Ми усвідомлюємо, в які страшні часи випало їм жити і як часто сумління виявлялося занадто слабким у воєнних реаліях. І хоча ми можемо розуміти логіку війни, яка може часом нівелювати християнську етику, проте сьогодні, будуючи пanteon національних героїв, ми зобов'язані бути вірними цій етиці. У нашій пам'яті немає місця для людей, які чинили злочини – звичайні та воєнні, для тих, хто скеровував зброю проти жінок і дітей, хто коїв ганебні вчинки. Ми віримо, що може бути єдина така пам'ять, яку варто розбудовувати, – правдива пам'ять. Тому безпідставними є поборювання, звинувачення і підозри, що пробігом «Вовчою стежкою» ми віддаємо честь злочинцям із Пискорівців, Павлокоми та Сahrні. Жодні воєнні обставини та жодна національна солідарність не змусять нас виправдати їх. Саме такої позиції ми вимагаємо від себе і такої ж очікуємо від наших українських сусідів.

Шануючи рішення органів влади Здобунова, ми, однак, не погоджуємося з їхніми аргументами. Ми надіємося, що в наступні роки вдасться погодити наші погляди на новітню історію настільки, щоби справжні герої з обох боків кордону були належно вшановані.

Правління фундації «Свобода і демократія»
Роберт Чижевський – голова
Лілія Любоневич – секретар

W Równem uczczono pamięć Bezruczki Рівняни вшанували пам'ять Безручка

10 lutego w Równem uczczono 73. rocznicę śmierci wybitnego działacza wojskowego, Generała Armii Ukraińskiej Republiki Ludowej Marka Bezruczki.

Uroczystości rozpoczęły się przy budynku na Alei Marka Bezruczki w Równem, na którym w 2016 r. odkryto tablicę upamiętniającą Generała Armii URL. Następnie w Rówieńskim Muzeum Krajoznawczym odbył się Okrągły Stół, poświęcony postaci generała oraz wspólnie walce Wojska Polskiego na czele z Józefem Piłsudskim i Armii URL na czele z Symonem Petlurą.

W uroczystościach wzięli udział sekretarz Rady Miasta Serhij Paladyczuk, duchowieństwo,

krajoznawcy, plastuni z 33 kurenia im. Ułasa Samczuka na czele z Jarosławem Kowtoniukiem oraz harcerze z Hufca «Wołyń» na czele z Aleksandrem Radicą.

Serhij POROWCZUK

10 лютого в Рівному вшанували 73-ю річницю смерті відомого військового діяча, генерала-хорунжому Армії УНР Марка Безручка.

Урочисті заходи розпочалися біля меморіальної дошки, встановленої в пам'ять про генерала УНР у 2016 р. на одному з будинків на проспекті Марка Безручка в Рівному. Пізніше в Рівненському обласному краєзнавчому музеї відбувся круглий стіл, присвячений історичній постаті генерала Марка Безручка та спільній боротьбі польського й українського війська на чолі з Юзефом Пілсудським і Симоном Петлюрою проти більшовиків.

У вшануванні пам'яті Марка Безручка взяли участь секретар Рівненської міської ради Сергій Паладійчук, представники церкви, краєзнавці, пластунки з 33-го юнацького куреня імені Уласа Самчука на чолі з Ярославом Ковтонюком і харцери із загону «Волинь» на чолі з Олександром Радіцею.

Сергій ПОРОВЧУК

Trwa nabór wniosków w ramach Polsko-Ukraińskiej Rady Wymiany Młodzieży na rok 2017

Триває прийом заявок у рамках Польсько-української ради обмінів молоддю на 2017 рік

Polsko-Ukraińska Rada Wymiany Młodzieżowej zaprasza do zrealizowania polsko-ukraińskich projektów młodzieżowych. Nabór wniosków na rok 2017 jest otwarty.

Польсько-українська рада обмінів молоддю запрошує взяти участь у реалізації польсько-українських молодіжних проєктів. Відкрито конкурс заявок на 2017 р.

Jest to drugi konkurs wniosków powstałej we wrześniu 2015 roku Polsko-Ukraińskiej Rady Wymiany Młodzieży. Celem projektów jest zachęcenie młodzieży i osób pracujących z młodzieżą do wspólnych działań, które pozwolą na wzajemne zbliżenie się, odkrywanie wspólnych korzeni, przewyższanie uprzedzeń i stereotypów w postrzeganiu wspólnej historii oraz we współczesnych relacjach.

Kto może złożyć wniosek?

Wnioski składać mogą organizacje, których działalność skierowana jest do młodzieży – mogą być to organizacje pozarządowe, instytucje oświatowe i publiczne (wnioskodawcami nie mogą być jednak podmioty komercyjne). Oprócz młodzieży uczestnikami projektów mogą być również osoby pracujące z tą grupą wiekową. Polskie organizacje będą występować o uzyskanie wsparcia finansowego do Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji, a ukraińskie – do Ministerstwa Młodzieży i Sportu Ukrainy.

Priorytety

Każdego roku określone będą priorytety, które wraz z celami ogólnymi Polsko-Ukraińskiej Rady Wymiany Młodzieży, będą określać specyfikę tematów podejmowanych w projektach. **W tym roku priorytetami są:**

- wzmacnianie dialogu międzykulturowego poprzez budowanie postaw otwartości i zrozumienia wśród młodych osób;
- nabywanie kompetencji niezbędnych do aktywnego uczestnictwa w życiu społecznym i zawodowym;
- wzmacnianie współpracy i wymiana doświadczeń w zakresie edukacji technicznej i branżowej;
- wspieranie aktywnych postaw obywatelskich wśród młodzieży, w tym promocja przedsiębiorczości i wolontariatu;
- upowszechnianie wartości europejskich i doświadczeń współpracy euroatlantyckiej;

POLSKO-UKRAIŃSKA RADA
WYMIANY MŁODZIEŻY

ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНСЬКА РАДА
ОБМІНУ МОЛОДДЮ

– odkrywanie wspólnych korzeni, przewyższanie uprzedzeń i stereotypów w postrzeganiu wspólnej historii oraz we współczesnych relacjach.

Realizacja projektów

Projekty, które otrzymają dofinansowanie w ramach konkursu 2017 muszą zostać zrealizowane pomiędzy 1 czerwca, a 31 października. Szczegółowe informacje dotyczące zasad i warunków realizacji polsko-ukraińskich projektów współpracy młodzieży w 2017 r. są dostępne na stronie www.wymianymlodziezy.frse.org.pl

Wnioski można składać do 31 marca 2017 r.

Źródło: www.wymianymlodziezy.frse.org.pl

Це другий конкурс заявок Польсько-української ради обмінів молоддю, створеної у вересні 2015 р. Мета проєктів – заохочення молоді та осіб, які з нею працюють, до співпраці задля сприяння взаємному зближенню, пошуку спільних коренів, подолання упереджень і стереотипів у сприйнятті спільної історії та в сучасних відносинах.

Хто може подати заявку?

Заявки можуть подавати організації, чия діяльність спрямована на розвиток молоді. Це можуть бути неурядові організації, навчальні та комунальні заклади (заявниками не можуть бути комерційні структури). Окрім молоді, учасниками проєктів також можуть бути особи, які працюють із цією віковою категорією. Польські організації отримуватимуть фінансову підтримку від Фонду розвитку системи

освіти, а українські – від Міністерства молоді та спорту України.

Піоритети

Щороку визначатимуть піоритети, які, поряд із загальними завданнями Польсько-української ради обмінів молоддю, окреслюватимуть специфіку тем проєктів. **Цьогорічні піоритети:**

- зміцнення міжкультурного діалогу шляхом розвитку відкритості й порозуміння серед молоді;
- набуття компетенцій, необхідних для активної участі в суспільному та професійному житті;
- зміцнення співпраці й обміну досвідом у галузі технічної та спеціалізованої освіти;
- сприяння активній громадянській позиції молоді, зокрема промоція підприємництва та волонтерства;
- поширення європейських цінностей і досвіду євроатлантичної співпраці;
- пошук спільних коренів, подолання упереджень і стереотипів у сприйнятті спільної історії та в сучасних відносинах.

Реалізація проєктів

Проекти, які отримають фінансування в рамках конкурсу на 2017 р., повинні бути реалізовані в період із 1 червня до 31 жовтня. Детальніша інформація щодо правил та умов реалізації польсько-українських проєктів співпраці молоді у 2017 р. доступна тут: <http://www.wymianymlodziezy.frse.org.pl/>

Заявки можна подавати до 31 березня 2017 р.

Джерело: www.wymianymlodziezy.frse.org.pl

Z Kowla do Lublina przez Chełm

15 lutego odbyło się polsko-ukraińskie spotkanie, podczas którego zostały omówione perspektywy rozwoju przygranicznej infrastruktury kolejowej obwodu wołyńskiego i województwa lubelskiego – podaje Wołyńska Obwodowa Administracja Państwowa.

Stronę ukraińską w czasie negocjacji reprezentowali zastępcy przewodniczącego Wołyńskiej Obwodowej Administracji Państwowej Ołeksandr Stepancow i Serhij Koszaruk, kierownik Wydziału Rozwoju, Inwestycji i Integracji Europejskiej Jurij Kresak, kierownik Departamentu Infrastruktury I Turystyki Iwan Myrka. Stronę polską – członek Zarządu Województwa Lubelskiego Paweł Nakonieczny, zastępca Prezidenta Miasta Chełm Józef Górny, radca prezesa Zarządu Ukraliznycia SA ds. Integracji Europejskiej Tomasz Majka, dyrektor Wydziału Rozwoju, Promocji i Współpracy z Zagranicą Urzędu Miasta Chełm Teresa Dobrowolska.

Głównym tematem rozmowy były poszukiwania sposobów realizacji projektu pasażerskiego połączenia kolejowego Kowel–Chełm–Lublin oraz poprawa infrastruktury przygranicznej i komunikacji.

Podczas spotkania rozmawiano również o procedurach celnych i bezpieczeństwie podróżujących trasą międzynarodową.

W wyniku rozmów udało się określić propozycje wdrożenia połączenia kolejowego Kowel–Chełm–Lublin realizowanego przez stronę ukraińską, zwłaszcza przez Ukraliznycie.

«Naszym obowiązkiem jest zawarcie umowy ze strażą graniczną i celną, które przeprowadzają kontrolę podróżujących na granicy» – podkreślił Paweł Nakonieczny.

W wyniku tego posiedzenia zostanie stworzona grupa robocza składająca się z przedstawicieli obu stron w celu dokładnej analizy i wdrożenia projektu transgranicznego. Pozostaje do uzgodnienia jeszcze jedna ważna kwestia – polityka taryfowa.

Źródło: voladm.gov.ua

Із Ковеля до Любліна через Холм

15 лютого на круглому столі обговорили перспективи розвитку прикордонної залізничної інфраструктури Волинської області та Люблінського воєводства. Про це повідомляє Волинська обласна державна адміністрація.

Українську сторону представили заступники голови облдержадміністрації Олександр Степанцов і Сергій Кошарук, керівник управління розвитку, інвестицій та європейської інтеграції Юрій Кресак, керівник департаменту інфраструктури та туризму Іван Мирка, польську – член правління Люблінського воєводства Павел Наконечний, заступник президента Холма Юзеф Гурний, радник голови правління ПАТ «Укрзалізниця» з питань європейської інтеграції Томаш Майка, директор відділу розвитку, промоції і міжнародного співробітництва Холма Тереза Добровольська.

Ключовими темами розмови були пошук шляхів реалізації проєкту залізничного пасажирського сполучення Ковель–Холм–Люблін і вирішення питань покращення прикордонної інфраструктури, а також транспортного сполучення.

Під час круглого столу вдалося обговорити й особливості проходження митних процедур задля збереження особистої безпеки громадян, котрі подорожуватимуть міжнародним маршрутом.

Як підсумок вдалося напрацювати шляхи реалізації залізничного сполучення Ковель–Холм–Люблін, які реалізує українська сторона, зокрема «Укрзалізниця».

«Наш обов'язок – досягнення домовленостей із прикордонними та митними службами, які проводитимуть контроль під час поїздки», – підкреслив Павел Наконечний.

За результатами круглого столу сформують робочу групу із представників обох сторін для детального аналізу та втілення транскордонного проєкту. Також важливим питанням залишається узгодження тарифної політики.

Джерело: voladm.gov.ua

«Kresowa Atlantyda»: podróż na Wołyń

Бібліотека редакcyjna «Monitora Wołyńskiego» wzbogaciła się o V i VIII tom «Kresowej Atlantydy». Dostaliśmy te książki w prezencie z Polski od naszego wielkiego przyjaciela, łucczanina Zenona Paszkowskiego.

«Kresowa Atlantyda. Historia i mitologia miast kresowych» – to jedna z części wielotomowej serii, opracowywanej przez polskiego historyka prof. Stanisława Sławomira Nicieję.

W tomie VIII autor kontynuuje literacką wyprawę do miasteczek kresowych, rozpoczętą w poprzednich tomach swojego dzieła i zabiera czytelnika w podróż na Wołyń: do Łucka, Kiwerca, Przebraża, Kołek, Hołobów, Trochenbrodu, Zofiówka i Wygadanki.

Książka jest bogato ilustrowana zdjęciami, które autor posiada w swoich zbiorach lub które przesłali mu członkowie rodzin byłych mieszkańców Kresów Wschodnich. Nie sposób też nie zwrócić uwagi na indeks zawierający ok. 900 nazwisk.

Szczególnie dużo miejsca historyk poświęca Łuckowi, przedstawiając czytelnikowi dzieje miasta poprzez historie jego byłych mieszkańców. Z książki dowiemy się o przedstawicielach rodu Felińskich, Podgórskich, Klisowskich (Mieczysław Klisowski, pracownik Banku Rolnego w Łucku, był współwiceprezidentem Gustawa Herlinga-Grudzińskiego i jednym z bohaterów jego książki «Inny świat»), Lasockich (Józef Lasocki – nauczyciel śpiewu i muzyki, animator życia muzycznego w Łucku, założyciel orkiestry symfonicznej), a także o Peretiatkowiczach i innych. Autor przedstawia naszej uwadze losy prezydentów Łucka, publikując nie tylko wspomnienia o nich, lecz również pochodzące z różnych źródeł zdjęcia. Możemy na nich zobaczyć Jana Suszyńskiego (zdjęcia pochodzą z zbiorów Romana Suszyńskiego – wnuka prezydenta, operatora filmowego, który wspólnie z Jerzym Hoffmanem realizował film «Ogniem i mieczem»), Edmunda Martynowicza, Karola Walińskiego, Bolesława Zielińskiego (zdjęcia udostępnione przez Tadeusza Marcinkowskiego z Zielonej Góry, syna sekretarza Sądu Okręgowego w Łucku, autora książki «Skarby pamięci: na Wołyniu»), Stanisława Czarkowskiego, Mieczysława Gałusińskiego.

W opowieści o działalności Henryka Józefowskiego znaleźliśmy szczególnie ciekawe dla naszej redakcji informacje. W rubryce «Ocaleni od zapomnienia», w kwietniu 2016 r. historyk z Równego dr Tetiana Samsoniuk opisała losy Antoniego Hermaszewskiego, działacza Związku Walki Zbrojnej na Rówieńszczyźnie, aresztowanego przez NKWD. Tekst powstał w oparciu o akta sowieckich organów represyjnych, w których nie wspomniano nic o przedwojennej działalności Antoniego Hermaszewskiego, a był przecież dziennikarzem, publicystą i bliskim współpracownikiem wojewody Henryka Józefowskiego. Właśnie o tym przypomina czytelnikom Stanisław Nicieja. Wspólnie z Antonim Hermaszewskim dwujęzyczne pismo «Młoda wieś – Молоде село» redagował Zygmunt Rumel, o którym również kilkakrotnie wspominaliśmy w rubryce «Ocaleni od zapomnienia», a jego bratu Bronisławowi Rumlowi w ramach rubryki poświęcono osobny szkic.

Prof. Nicieja przywraca naszej pamięci «mięstrza dobrego smaku», właściciela cukierni w Łucku Cezarego Rozaliniego i właściciela apteki Łazarza Dala, nauczycieli Jana i Franciszkę Gottmanów oraz Aleksandra Jaworczaka, lekarza, działacza społecznego, autora monografii «Łuck na Wołyniu» Adama Wojniczaka. Czytamy tu o urzędnikach, leśnikach, działaczach teatru, duchowieństwie, a nawet o wołyńskich Romach. Poświęcając więcej uwagi bardziej słynnym postaciom łuckich dziejów, Stanisław Nicieja ułożył również listę innych znanych łucczan, podając lata życia i krótko opisując ich losy.

W rozdziale poświęconym Kiwercom, Hołobom i okolicom przeczytamy o nauczycielach Janinie i Edwardzie Sikorskich, Lechu Szajdaku, rodzinie Gabrieli Zapolskiej i samej pisarce, polskim publicyście Zbigniewie Żałuskim, losach rodziny Malinowskich. Pisząc o Polakach z Kiwerca (i nie tylko z tej miejscowości) autor niejednokrotnie pokazuje, jak przypadek decydował o losach ludzi.

«Кресова Атлантида»: подорож Волиню

Редакційна бібліотека «Волинського монітора» поповнилася V і VIII томом «Кресової Атлантиди». Ми отримали ці книжки в подарунок із Польщі від нашого великого приятеля, лучанина Зенона Пашковського.

(Юзеф Лясоцький – учитель співів і музики, аніматор музичного життя в Луцьку, засновник симфонічного оркестру), а також Перетяткевичів та інших. Автор представляє нашої увазі долі мерів Луцька, публікуючи не тільки спогади про них, але й фотографії, що походять із різних джерел. Можемо побачити на них Яна Сушинського (світлина надав його внук Роман Сушинський, кінооператор, який разом із Єжи Гофманом знімав фільм «Вогнем і мечем»), Едмунда Мартиновича, Кароля Валігурського, Болеслава Зелінського (знімки надав Тадеуш Марцінковський із Зеленої Гури, син секретаря Окружного суду в Луцьку, автор книжки «Скарби пам'яті: на Волині»), Станіслава Чарковського, Мечислава Галусінського.

У розповіді про діяльність Генрика Юзевського ми знайшли особливо цікаву для нашої редакції інформацію. У рубриці «Повернуті із забуття» у квітні 2016 р. рівненський історик Тетяна Самсонюк написала про Антона Гермашевського, діяча Союзу збройної боротьби на Рівненщині, заарештованого органами НКВС (він, до речі, є дядьком першого і єдиного на сьогодні польського космонавта Мирослава Гермашевського). Текст спирався на документи радянських репресивних органів, у яких не згадано нічого про довоєнну діяльність в'язня, а він був журналістом, публіцистом і тісно співпрацював із воєводою Генриком Юзевським. Саме про це нагадує читачам Станіслав Ніцея. Разом з Антоном Гермашевським двомовне видання «Młoda wieś – Молоде село» редагував Зигмунт Румель, про якого ми також кілька разів згадували в рубриці «Повернуті із забуття», а його братові Броніславу Румелю в рамках рубрики присвячено окремий нарис.

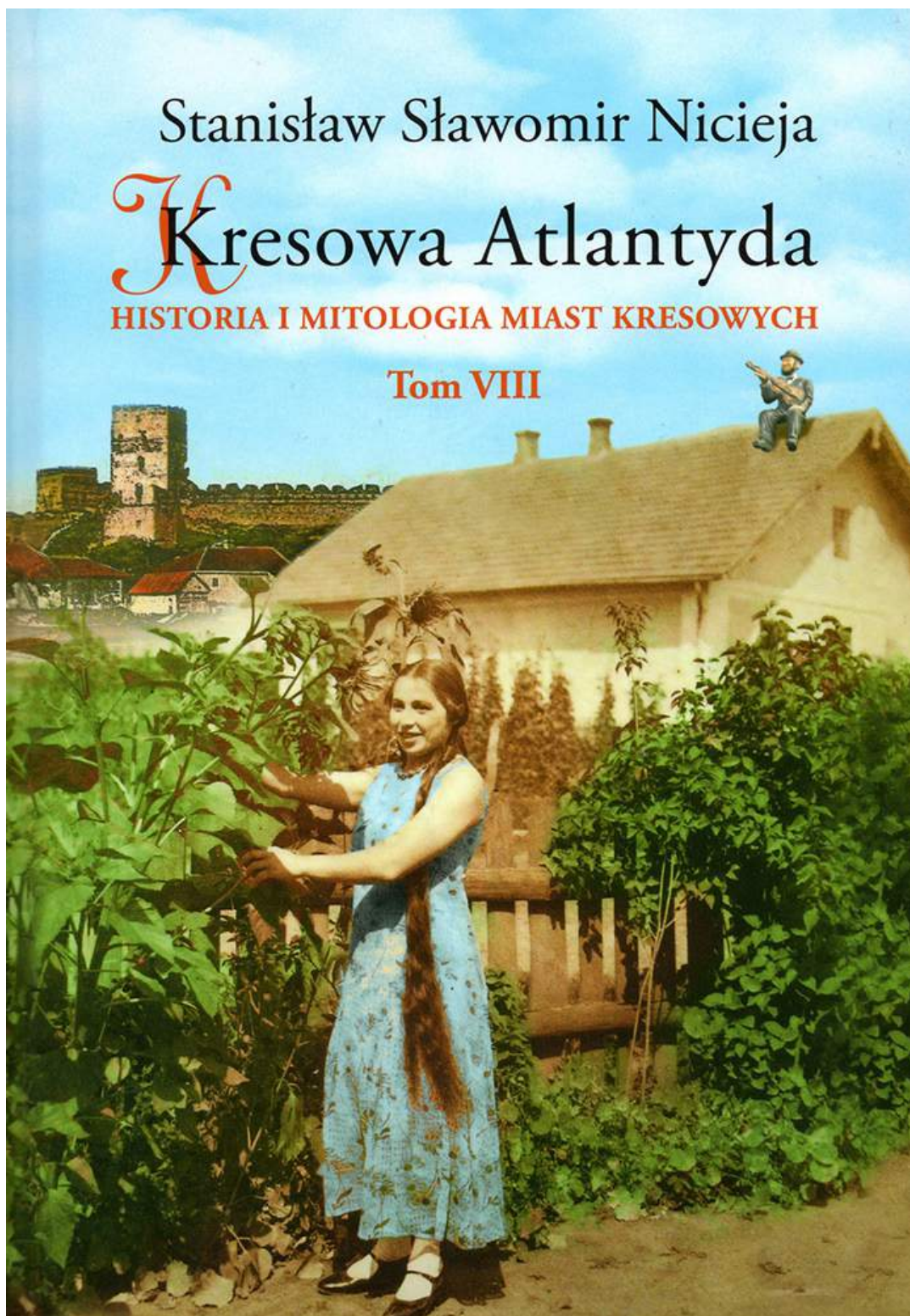
Професор Ніцея нагадує нам про «майстра доброго смаку», власника цукерні в Луцьку Цезарія Розаліні та власника аптеки Лазаря Дала, вчителів Яна і Фрацішку Готманів, Александра Яворчака, лікаря та громадського діяча, автора монографії «Луцьк на Волині» Адама Войніча. Прочитаємо тут про чиновників, лісників, діячів театру, духовенство і навіть про волинських ромів. Присвячуючи більше уваги найвідомішим постатям луцької історії, Станіслав Ніцея склав також список інших відомих лучан, подаючи роки життя й коротко описуючи їхні долі.

У розділі, присвяченому Ківерцям, Голобам та околицям, ідеться про вчителів Яніну й Едварда Сікорських, Леха Шайдака, родину Габрієлі Запольської та про саму письменницю, про публіциста Збігнева Залуського, про членів родини Малиновських. Пишучи про поляків із Ківерців та інших містечок, автор неодноразово показує, як вирішальну роль у долях людей відіграв випадок.

Професор Ніцея розповідає також про стерту з лиця землі Вигоданку – колонію польських осадників. У розділі «Трохимбрід-Софіївка, заораний штетл» він описує незвичайну долю цього знищеного єврейського міста на Волині. Трагедію мешканців згаданих вище сіл та містечок, а також Голобів, Рожища, Пшебража, Колок, про які автор згадує у VIII томі, підкреслює цитований Станіславом Ніцеєю вірш «Рожище без паспорта і без візи» Регіні Копер, дружини сина Бориса Шведа, автора повісті «Поліщуки»: «Крок за кроком всюди я дійду по родинних попелищах тиші (...)»

«Кресова Атлантида» присвячена долі людини, життя якої ділиться на дві частини – до і після війни. На світлинах ми бачимо щасливих людей, які не знають ще, скільки страждань чекає на них. Проте після війни їм вдалося зберегти пам'ять про землю, на якій вони народилися або з якою були пов'язані та яку вони любили.

Наталія ДЕНИСЮК

Prof. Nicieja przytacza również opowieść o startach z powierzonej ziemi Wygadance – kolonii polskich osadników. W rozdziale «Trochenbród-Zofiówka, zaorany sztetl» opisuje niezwykle losy tego nieistniejącego już żydowskiego miasta na Wołyniu. Tragedię mieszkańców wspomnianych wyżej miejscowości oraz Hołobów, Rożyszcza, Przebraża, Kołek, o których autor także pisze w VIII tomie, ukazuje cytowany przez Stanisława Nicieję wiersz «Rożyszcze bez paszportu i bez wizy» Reginy Koper, synowej Borysa Szweда, autora powieści «Poleszczycy»: «Krok po kroku wszędzie dojdę po rodzinnych zgłiszczach ciszy (...)»

«Kresowa Atlantyda» poświęcona jest losowi człowieka, którego życie dzieli się na dwa okresy: przed wojną i po jej zakończeniu. Na zdjęciach widzimy szczęśliwych ludzi, którzy nie wiedzą jeszcze, ile cierpień przyjdzie im znieść. Potrafili jednak po wojnie pielęgnować pamięć o ziemi, na której się urodzili, którą kochali i z którą byli związani.

Natalia DENYSIUK

«Кресова Атлантида. Історія і міфологія кресових міст» – це одна з частин багатотомної серії, над якою працює польський історик, професор Станіслав Славомір Ніцея.

У VIII томі автор продовжує літературні мандри кресовими містечками, які розпочав у попередніх томах серії. Він запрошує читача в подорож Волиню: Луцьком, Ківерцями, Пшебражем, Колками, Голобами, Трохимбродом-Софіївкою та Вигоданкою.

Станіслав Ніцея доповнив видання багатим ілюстративним матеріалом, зокрема фотографіями, які зберігаються в його домашньому архіві або які надіслали йому родини колишніх мешканців Східних Кресів. Не можемо тут не звернути уваги також на розбудований іменний покажчик, котрий включає близько 900 прізвищ.

Особливо багато місця історик присвячує Луцьку, представляючи читачеві минуле міста за допомогою життєвих історій його колишніх мешканців. Читаючи книгу, ми дізнаємося про представників родів Фелінських, Подгурських, Клісовських (Мечислав Клісовський, працівник Рільничого банку в Луцьку, був в'язнем того самого табору, що й Густав Герлінг-Грудзінський, і пізніше став одним із героїв його книжки «Інший світ»), Лясоцьких

... Szlakiem Wołyńskich Krzyży wokół Huty Stepańskiej z Januszem Horoszkiewiczem ...

Parośla gmina
Antonówka

Fotoreportaż poświęcam pamięci śp. Antona Dorofijowicza Kowalczyka, Ukraińca z Żółkiń. Anton urodził się w 1934 r. Mord w Parośli to były Jego wspomnienia z dzieciństwa.

Jak tylko urosła trawa na wiosnę 1943 r. pędził krowy pod Paroślę. Chodził tam sam, bo ludzie omijali to miejsce. Widział, jak przez lata pochyla się i upada krzyż na mogile, a mogiła ginie w zaroślach. W latach 70-tych postanowił ogrodzić ją płotem. Zrobił krzyż z betonu i napisał, co zapamiętał. W ten sposób uratował Miejsce Pamięci Narodowej od zapomnienia. Pokłońmy się mu nisko.

Parośla została podstępnie wymordowana przez banderowców, prawdopodobnie 9 lutego 1943 r. Każdy mord ma jednak świadków i w Parośli też tacy byli. Nasi dalecy krewni z wymordowanej rodziny Klemensa Horoszkiewicza ukrywali żydowską rodzinę Dawida Balzera w schowku pod podłogą pokoju. Ci ukrywający się Żydzi przekazali dokładny przebieg banderowskiego mordu.

Dane mi było rozmawiać z trzema naocznymi świadkami, pochodzącymi z Wydymera i Grabiny. Opisali mi przebieg wyciągania zwłok z domów i pochówku. Najbardziej uderzał odór krwi znajdującej się w domach, a Jadwiga Żarczyńska zapamiętała smugi krwi na śniegu ze zwłok zwożonych do dołu. Kazimierz Dziębowski opowia-

dał, jak z bratem wywoził na sankach dziecięcych zamrażnięte zwłoki całej rodziny Stanisława Sadowskiego. Moi rozmówcy żyją.

Na filmie jadę moim starszym golfem do samej Parośli: <https://www.youtube.com/watch?v=DvF4qM3gby4>

1. Tak jak przed wojną biegła droga, tak dzisiaj biegnie ta linia leśna.
2. Mogiła w Parośli. Ogrodzenie nie obejmuje jednak całej jej powierzchni.
3. Krzyż wykonany przez Antona Dorofijowicza Kowalczyka.
4. Tablica wykonana przez Polaków.
5. Anton Dorofijowicz Kowalczyk, o Nim napiszę jeszcze w reportażu o Wydymersze.

Tekst i zdjęcia: Janusz HOROSZKIEWICZ

P. S.: Zainteresowani mogą uzyskać więcej informacji pod adresem mailowym: janusz-huta-stepanska@wp.pl

Паросля у гміні
Антонівка

Цей фоторепортаж я присвячую пам'яті Антона Дорофійовича Ковальчука, українця із Жовкинь 1934 року народження. Про вбивство мешканців Парослі він дізнався ще в дитинстві.

Як тільки навесні 1943 р. зазеленіла трава, Антон Ковальчук погнав корів до Парослі. Він ходив туди сам, бо люди оминали це місце. Бачив, як із роками нахилився хрест на могилі, як могила обростає хащами. У 70-х рр. він вирішив огородити її. Зробив також хрест із бетону й написав на ньому те, що запам'ятав. Завдяки цьому Антон Ковальчук врятував місце пам'яті від забуття. Поклонімося йому низько.

Парослю підступно винищили бандерівці, правдоподібно, 9 лютого 1943 р. Проте кожне вбивство має свідків, і в Парослі вони теж були. Наші далекі родичі із замордованої сім'ї Клемensa Гороскевича переховували в себе єврейську родину Давида Бальцера у схованці під підлогою в кімнаті. Ці євреї детально описали перебіг масового вбивства.

Мені вдалося порозмовляти з трьома безпосередніми свідками тих подій родом із Видимера та Грабіні. Вони описали те, як витягували останки вбитих із будинків та ховали їх. Найбільше в пам'ять вривався запах крові, яка була всюди. Ядвіга Жарчинська найбільше запам'ятала сліди крові на снігу з тіл, які звозили до ями. Казімеж Дзембовський розповів,

як разом із братом вивозив на дитячих санках замерзлі останки всіх членів сім'ї Станіслава Садовського. Мої співрозмовники ще живі.

На відео я їду своїм стареньким фольксвагеном до самої Парослі: <https://www.youtube.com/watch?v=DvF4qM3gby4>

1. Нині на місці довоєнної дороги пролягає просіка.
2. Могила в Парослі. Загорожа оточує не все місце поховання.
3. Хрест, зроблений та встановлений Антоном Дорофійовичем Ковальчуком.
4. Пам'ятна дошка, встановлена поляками.
5. Антон Дорофійович Ковальчук. Про нього ми напишемо в репортажі з Видимера.

Текст і фото: Януш ГОРОШКЕВИЧ

P. S.: Усі зацікавлені можуть отримати більше інформації за мейлом: janusz-huta-stepanska@wp.pl

Ocaleni od zapomnienia: Halina Peczkis

Повернуті із забуття: Галина Печкіс

Скic biograficzny o Halinie Peczkis z Równego, która zrządzeniem losu dołączyła do Związku Walki Zbrojnej – 2 na Wołyniu, jest kontynuacją cyklu artykułów o uczestnikach polskiej konspiracji w latach 1939–1941.

Halina Peczkis była córką Izabeli Peczkis, wdowy, w której mieszkaniu zatrzymał się pułkownik Tadeusz Majewski. Na Wołyń przybył z Warszawy w celu rozbudowy polskiego antysowieckiego podziemia. O Izabeli Peczkis pisaliśmy w poprzednim numerze «Monitora Wołyńskiego».

Halina Peczkis urodziła się w 1912 r. we wsi Wołoszów guberni wołyńskiej (obecnie rejon hoszczańsk w obwodzie rówieńskim). Wiadomo, że ojciec Haliny Antoni Peczkis zmarł, gdy dziewczynka miała sześć lat. Aby utrzymać czworo dzieci i wykształcić je, w 1923 r. Izabela przeprowadziła się do Równego, gdzie długi czas pracowała jako kucharka, a po nadejściu władz sowieckich utrzymywała się z szycia i robienia ubrań na drutach. Rodzina mieszkała przy ulicy Budkiewicza 12 (w 1940 r. ulicy nadano imię Gogoła). Izabeli udało się oddać Halinę do polskiego gimnazjum w Równem, które dziewczyna ukończyła w 1932 r.

Wiadomo, że na początku II wojny światowej starsza siostra Haliny Wanda, po ślubie Wrzosek, (ur. w 1907 r.) mieszkała w Łucku i podobnie jak matka, żyła z szycia ubrań. Brat Kazimierz (ur. w 1909 r.), oficer Wojska Polskiego, w czasie wojny niemiecko-polskiej trafił do niewoli niemieckiej i w chwili aresztowania Haliny i matki ciągle tam przebywał. Brat Zygmunt (ur. w 1910 r.) od 1933 r. mieszkał w Lublinie, gdzie przed wojną był urzędnikiem. W Równem mieszkał stryjek Haliny Włodzimierz Olszewski, pracował w cegielni. Jej ciocia Zuzanna razem z babcią Franciszką Olszewską mieszkała w Małym Siedliszczu. Koło Kostopola mieszkała jeszcze jedna ciotka Haliny-Jadwiga, po ślubie Ptasz (ur. w 1892 r.), z zawodu nauczycielka.

Po ukończeniu gimnazjum dziewczyna pracowała jako sekretarka, maszynistka i księgowa Rówieńskiego Sądu Okręgowego.

Do sowieckiego więzienia Halina Peczkis trafiła 18 czerwca 1940 r., aresztowana przez III Oddział Zarządu Bezpieczeństwa Państwowego NKWD w obwodzie rówieńskim. Na pierwszym przesłuchaniu, które odbyło się od razu po areszcie, okazało się, że Halina przyjaźniła się z przedstawicielami rówieńskich elit. Wśród jej bliskich przyjaciół był właściciel rówieńskiej cegielni Leonid Łuszczewski, deportowany w kwietniu 1940 r. w głąb ZSRR, żony sędziów Rówieńskiego Sądu Okręgowego Krystyna Stewichowa i Zofia Zgorzelska. Pani Zofia po aresztowaniu męża zatrzymała się w mieszkaniu Peczkisów. Do grona bliskich ludzi Halina zaliczała również ks. Ludwika Syrewicza, z którym mieszkała na jednym podwórku, ks. Waleriana Głowacza z Tajkurów, ks. Jana Kąkła z Osady Krechowieckiej, a także mieszkalców Zdobunowa: Włodzimierza Gliszczewskiego i Bolesława Maciuszkiewicza. Opowiedziała również o tym, jak poznała Tadeusza Majewskiego. Nie posiadamy zdjęć komendanta Okręgu Wołyń ZWZ, jednak w aktach dotyczących Haliny Peczkis zachował się opis jego wyglądu zewnętrznego, spisany z jej słów w czasie przesłuchania: «Tadeusz Majewski (imienia ojca nie znam), ma około pięćdziesiątki, jest średniego wzrostu, z narodością Polak, ma okrągłą twarz, wydłużoną brodę, ciemne włosy, mieszkał w Równem, ale gdzie dokładnie, tego nie wiem». Na tymże przesłuchaniu Halina wspominała, jak poznała Witolda Bidakowskiego i Stanisława Bąka.

Śledczy interesował się okolicznościami znajomości Haliny z Tadeuszem Majewskim i przedstawicielami zdobunowskiego ośrodka powiatowego ZWZ-2. Halina powiedziała, że pod koniec lutego do ich mieszkania przybył nieznajomy mężczyzna, który przedstawił się jako Tadeusz Majewski. Od tego czasu niejednokrotnie był w domu Peczkisów. Podobnie jak Izabela Peczkis, jej córka Halina знаła tylko legendę wymyśloną przez Tadeusza Majewskiego, że rzekomo jest ślusarzem i przybył do Równego w poszukiwaniu żony i synów, kontakt z którymi stracił po rozpoczęciu wojny niemiecko-polskiej.

Halina została aresztowana jako łączniczka ZWZ-2. Rzeczywiście na początku marca 1940 r. przywoziła produkty żywnościowe ro-

dzinie Gliszczewskich mieszkającej w Zdobunowie. Na przesłuchaniu pod presją śledczego (a metody prowadzenia przesłuchań przez NKWD są obecnie dobrze nam znane) dziewczyna przyznała się do tego, że na prośbę Tadeusza Majewskiego w trakcie tego wyjazdu, za pomocą swojej znajomej nauczycielki Bronisławy Malinowskiej, znalazła Stanisława Bąka i przekazała, że Majewski chce się z nim spotkać. Jak już wspominaliśmy, wkrótce w rówieńskim mieszkaniu Peczkisów odbyło się spotkanie Tadeusza Majewskiego z Witoldem Bidakowskim.

Na podstawie art. 54–2, 54–11 KK USRR 30 czerwca 1940 r. Halinie postawiono zarzut działalności w «antysowieckiej polskiej organizacji powstańczej Związek Walki Zbrojnej, która miała na celu obalenie władz sowieckich na terenie Ukrainy Zachodniej drogą powstania zbrojnego i przywrócenia byłego polskiego państwa kapitalistycznego». Halina nie przyznała się jednak do winy w zarzucanym jej «przestępstwie». W czasie następnych przesłuchań twierdziła, że wypełniając prośbę Tadeusza Majewskiego nic nie wiedziała o działalności organizacji podziemnej, do której on należał, nie proponowano jej nawet dołączyć do podziemia.

27 sierpnia 1940 r. zorganizowano konfrontację Haliny Peczkis i Henryka Sokołowskiego. Ujawniła ona, że Henryk znał Halinę tylko z twarzy, ponieważ miał z nią krótką rozmowę, gdy przyjeżdżał do Równego do mieszkania pod adresem Gogoła 12.

Na posiedzeniu sądowym, które odbyło się w dniach 13–15 listopada 1940 r., Halina potwierdziła swoje poprzednie zeznania i podkreśliła, że celem jej wyjazdu do Zdobunowa nie było spotkanie ze Stanisławem Bąkiem, lecz odwiedziny Gliszczewskich – ludzi w podeszłym wieku i przekazanie im paczki żywnościowej. W ostatnim słowie zwróciła się do sądu z prośbą o sprawiedliwość. Rówieński Sąd Obwodowy nie wziął pod uwagę argumentów oskarżonej i skazał ją na pięć lat pozbawienia wolności «w oddalonych miejscowościach Związku Radzieckiego» i na trzy lata ograniczenia praw obywatelskich po odbyciu kary zgodnie z punktami «a», «b» i «c» art. 29 KK USRR. Mimo kasacji wniesionej przez adwokata P. Ferapontowa do Kolegium Sądowego ds. Kryminalnych Sądu Najwyższego ZSRR, w której zwracał uwagę na fakt, że Stanisław Bąk nie mógł sobie przypomnieć, od kogo poznał hasło, za pomocą którego miał się skontaktować z Tadeuszem Majewskim, a również na to, że dowódcy ZWZ-2 potwierdzili, że Halina nie przynależała do szeregów organizacji, wyrok sądu pozostał bez zmian. Jej dalszy los nie jest nam znany.

Według postanowienia Rówieńskiej Prokuratury Obwodowej z dnia 22 czerwca 1993 r. wobec Haliny Peczkis zastosowano artykuł I Ustawy USRR «O rehabilitacji ofiar represji politycznych na Ukrainie» z dnia 17 kwietnia 1991 r.

Biograficznym narysem pro równianku Halinę Pечкіс, яка волею долі долучилася до діяльності Союзу збройної боротьби – 2 на Волині, ми продовжуємо цикл статей про учасників польської конспірації 1939–1941 рр.

фії коменданта Союзу збройної боротьби на Волині, проте у справі Галини Печкіс зберігся опис його зовнішності, записаний із її слів під час допиту: «Тадеуш Маєвський (по-батькові не знаю), років біля 50-ти, середнього зросту, за національністю поляк, круглолиций, має продовгувату бороду, темний шатен, мешкав у місті Рівному, але де конкретно, не знаю». На тому ж допиті Галина пригадала знайомство з Вітольдом Бідаковським і Станіславом Бонком.

Слідчого цікавили обставини знайомства Галини з Тадеушем Маєвським і представниками Здобунівського повітового осередку СЗБ-2. Галина розповіла, що в кінці лютого до них на квартиру прийшов невідомий чоловік, який назвався Тадеушем Маєвським. Із того часу він неодноразово бував удома у Печкісів. Як і Ізabeli Печкіс, Галині була відома лише легенда, вигадана Тадеушем Маєвським: буцімто він слюсар і прибув до Рівного в пошуках дружини й синів, зв'язок із якими втратив після початку німецько-польської війни.

Галину арештували як зв'язкову СЗБ-2. І дійсно, на початку березня 1940 р. вона відвозила продукти родині Гліщевських, що жила у Здобуніві. На допиті під тиском слідчого (а методи ведення слідства енкаведистами нині добре відомі) дівчина зізналася, що тоді ж на прохання Тадеуша Маєвського та за допомогою своєї знайомої вчительки Броніслави Маліновської відшукала Станіслава Бонка, котрому повідомила, що Маєвський хоче з ним зустрітися. Невдовзі, як ми вже зазначали, в Рівному на квартирі Печкісів відбулася зустріч Тадеуша Маєвського з Вітольдом Бідаковським.

30 червня 1940 р. Галині висунули звинувачення за ст. 54–2, 54–11 KK USRR у тому, що вона була учасницею «антирадянської польської повстанської організації «Звонзек Валькі Збройної», яка ставила своєю метою повалення радянської влади на території Західної України шляхом збройного повстання і відновлення колишньої польської капіталістичної держави». Однак Галина не визнала себе винною в інкримінованому їй «злочині». На подальших допитах ув'язнена стверджувала, що, виконуючи прохання Тадеуша Маєвського, нічого не знала про діяльність підпільної організації, до якої той належав. Ба більше, вона навіть не отримувала пропозицій долучитися до підпільників.

27 серпня 1940 р. між Галиною та Генрихом Соколовським провели очну ставку, на якій з'ясувалося, що Генрих знав Галину лише в лице, оскільки мав із нею коротку розмову, коли приїздив до Рівного на квартиру на вулиці Гоголя, 12.

На судовому засіданні, що відбулося 13–15 листопада 1940 р., Галина підтвердила свої попередні свідчення, наголосивши на тому, що метою її візиту до Здобунова була не зустріч зі Станіславом Бонком, а відвідини людей похилого віку – Гліщевських, які потребували продуктів харчування. В останньому слові вона просила суд виправдати її. Та, попри аргументи підсудної, вироком Рівненського обласного суду її засудили до п'яти років позбавлення волі та після відбуття покарання в «далеких місцевостях Союзу» за пунктами «а», «б» і «в» ст. 29 KK USRR обмежили в громадянських правах. Незважаючи на касаційну скаргу адвоката П. Ферапонтowa до Судової колегії з кримінальних справ Верховного суду СРСР, де він вказував на той факт, що Станіслав Бонк не зміг пригадати, від кого саме дізнався пароль, за допомогою якого мав зв'язатися з Тадеушем Маєвським, а також на те, що керівники СЗБ-2 підтвердили, що Галина не була завербована до лав організації, вирок суду залишили в силі. Її подальша доля залишається нам невідомою.

Заключенням Рівненської обласної прокуратури від 22 червня 1993 р. Галина Печкіс потрапляє під дію ст. I Закону Української РСР «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні» від 17 квітня 1991 р.

Ukazała się książka «Jeńcy września 1939»

Побачила світ книга «Полонені вересня 1939-го»

24 lutego o 15.00 w Rówieńskim Obwodowym Muzeum Krajoznawczym (ul. Drahomanowa 19, Równe) odbędzie się prezentacja książki Tetiany Samsoniuk «Jeńcy września 1939».

Książka przedstawia losy 19 żołnierzy i rezerwistów Wojska Polskiego represjonowanych przez sowiecki reżim totalitarny na terenie Rówieńskiego w latach 1939–1941. Szkice biograficzne napisane po polsku i po ukraińsku uzupełniają materiały archiwalne, dokumenty i zdjęcia, skonfiskowane jeńcom wojennym podczas aresztowań odbywających się w placówkach obozowych Budowy Nr 1 NKWD.

Publikacja przeznaczona jest dla naukowców, rodzin i bliskich wspomnianych żołnierzy oraz dla wszystkich zainteresowanych historią, a zwłaszcza okresem II wojny światowej.

Recenzenci wydania: Wołodimir Borszczewycz, doktor habilitowany nauk historycznych, prezes Rówieńskiej Organizacji Obwodowej Stowarzyszenia Memoriał oraz Wołodimir Marczuk, doktor nauk historycznych, starszy wykładowca Katedry Historii im. M. P. Kowalskiego Uniwersytetu Narodowego «Akademia Ostrogska».

Książka została przygotowana do druku przez zespół redakcyjny polsko-ukraińskiego czasopisma «Monitor Wołyński» («Волинський монітор»). Na łamach MW Tetiana Samsoniuk, główny specjalista Działu Udostępniania Informacji z Dokumentów Państwowego Archiwum Obwodu Rówieńskiego, od grudnia 2014 r. prowadzi rubrykę «Ocaleni od zapomnienia». Na książkę złożyły się teksty wcześniej opublikowane w ramach tej rubryki.

Popularno-naukowe wydanie «Jeńcy września 1939» ukazało się dzięki wsparciu finansowemu Konsulatu Generalnego RP w Łucku oraz Fundacji Wolność i Demokracja.

Wkrótce książkę będzie można pobrać bezpłatnie w formacie pdf na stronie www.monitor-press.com.

MW

24 лютого о 15.00 у Рівненському обласному краєзнавчому музеї (вулиця Драгоманова, 19, Рівне) відбудеться презентація книги Тетяни Самсонюк «Полонені вересня 1939-го».

графічні нариси про них опубліковано польською та українською мовами, доповнено архівними матеріалами, документами та фотографіями, вилученими у військовополонених під час арештів у табірних пунктах трудового табору № 1 НКВС.

Видання спрямоване до науковців, родичів і знайомих згаданих військовиків, усіх, хто цікавиться перебігом подій Другої світової війни та історією загалом.

Рецензенти видання: доктор історичних наук Володимир Борщевич, голова Рівненської обласної організації Товариства «Меморіал» та кандидат історичних наук Володимир Марчук, старший викладач кафедри історії імені Миколи Ковальського Національного університету «Острозька академія».

Книгу підготувала до друку редакція польсько-українського видання «Волинський монітор» («Monitor Wołyński»), на сторінках якого із грудня 2014 р. Тетяна Самсонюк, головний спеціаліст відділу використання інформації документів Державного архіву Рівненської області, веде рубрику «Повернуті із забуття». До книги увійшли тексти, раніше опубліковані в рамках цієї рубрики.

Науково-популярне видання «Полонені вересня 1939-го» вийшло друком завдяки фінансовій підтримці Генерального консульства Республіки Польща в Луцьку та фундації «Свобода і демократія».

Невдовзі книгу можна буде безкоштовно завантажити у pdf-форматі на сайті: www.monitor-press.com.

BM

Waldemar Piasecki otrzymał honorową odznakę

Вальдемару Пясецькому вручили почесну відзнаку

Związek Krajoznawców Ukrainy wręczył Waldemarowi Piaseckiemu, autorowi ok. 400 publikacji o historii Wołynia, odznakę «Honorowy Krajoznawca Ukrainy».

8 lutego w Galerii Sztuki Wołyńskiej Organizacji Narodowego Związku Artystów Plastyków Ukrainy zgromadzili się naukowcy, krajoznawcy, historycy sztuki i przedstawiciele władz lokalnych. W ich obecności prezes Wołyńskiego Oddziału Związku Krajoznawców Ukrainy dr Gennadij Bondarenko wręczył Waldemarowi Piaseckiemu honorową odznakę. Podkreślił, że Pan Piasecki jest jednym z najbardziej zasłużonych działaczy Związku Krajoznawców Ukrainy, autorem wielu krajoznawczych książek oraz publikacji w prasie i czasopiśmie naukowych. Obecnie pracuje nad kolejną książką.

Dyrektor Muzeum Sztuki w Łucku Zoja Nawrocka przypomniała również wszystkim o jeszcze jednej dziedzinie, którą reprezentuje krajoznawca – o historii sztuki: «W latach 70-tych Waldemar Piasecki był pierwszym historykiem sztuki w Łucku, pracował w Łuckiej Szkole Plastycznej». Dyrektor Wołyńskiego Muzeum Krajoznawczego Anatolij Syluk dodał, że Pan Piasecki jest również wieloletnim badaczem zbiorów tej placówki oraz Państwowego Archiwum Obwodu Wołyńskiego. Jego zdaniem publikacje krajoznawcy mają pozytywny wpływ na wizerunek Łucka. Mówili o tym także inni uczestnicy tego spotkania.

Honorowy krajoznawca Ukrainy Waldemar Piasecki prawie od pół wieku bada historię Wołynia. Jest najwybitniejszym znawcą dzieł Łucka,

ka, jego ulic, budynków i byłych mieszkańców. W 2011 r. z rąk Konsula Generalnego w Łucku otrzymał odznakę «Zasłużony dla Kultury Polskiej».

MW

Національна Спілка краєзнавців України нагородила відзнакою «Почесний краєзнавець України» Вальдемара Пясецького – автора близько 400 публікацій з історії рідного краю.

ті Геннадій Бондаренко, голова Волинської обласної організації Національної спілки краєзнавців України, вручив Вальдемару Пясецькому почесну нагороду. Він також підкреслив, що Пясецький належить до рангу старійшин Національної спілки краєзнавців України, є автором великої кількості краєзнавчих публікацій у пресі, наукових статей, книг з історії краю і нині готує до друку ще одне видання.

Завідувач Художнього музею в Луцьку Зоя Навроцька згадала також про таку сторону діяльності краєзнавця, як мистецтвознавство: «У 70-х рр. Вальдемар Пясецький був першим мистецтвознавцем у Луцьку, викладав у художній школі». Директор Волинського краєзнавчого музею Анатолій Силук зауважив, що Пясецький є також багаторічним дослідником фондів музею та Державного архіву Волинської області. На його думку, публікації краєзнавця позитивно впливають на імідж Луцька. Про це говорили теж інші присутні.

Почесний краєзнавець України Вальдемар Пясецький майже півстоліття досліджує історію Волині. Він відомий знавець історії Луцька, його вулиць, будинків, колишніх мешканців. У 2011 р. отримав нагороду «Заслужений діяч польської культури».

BM

24 uczniów zmagало się na olimpiadzie w Łucku

W Konsulacie Generalnym RP w Łucku odbyły się okręgowe eliminacje XLVII Olimpiady z Literatury i Języka Polskiego.

18 lutego do rywalizacji przystąpiło 24 uczniów z Beresteczka, Czortkowa, Kowlia, Łucka, Maniewicz i Tarnopola.

Uczestnicy eliminacji najpierw napisali krótkie dyktando, następnie wykonali zadania z rozumienia ze słuchu. Po krótkiej przerwie odbył się test gramatyczny i czytanie ze zrozumieniem. Potem nastąpiła dłuższa przerwa na obiad i integrację uczestników, rozmowy, pierwsze wrażenia i opinie.

Po obiedzie uczestnicy zawodów napisali rozprawki związane z motywem wędrowki, tragizmu w życiu człowieka i popularności dzieła literackiego lub interpretację wierszy Adama Mickiewicza albo Bolesława Leśmiana. Ostatnim punktem eliminacji była rozmowa z komisją o wybranych utworach literackich.

Członkowie komisji w składzie: Julia Wasejko, Natalia Ciołyk, Marianna Seroka, Mieczysław Łazuk i przewodniczący Wiesław Pisarski jednogłośnie stwierdzili, że poziom eliminacji był wysoki. Należy jednak w następnym roku poświęcić więcej czasu na pisanie rozprawek oraz czytanie utworów z literatury polskiej, aby osiągnąć wyższy poziom samodzielnego wypowiedziania swoich poglądów.

Laureatkami eliminacji zostały uczennice: Olena Ryżko, Oleksandra Kołychan i Ułana Pawluk. Pojadą one w marcu na finał ogólnoukraiński do Kijowa, a potem w kwietniu, jak wszystko dobrze pójdzie, do Warszawy na finał ogólnopolski.

Wiesław Pisarski
nauczyciel skierowany do pracy dydaktycznej za granicę przez ORPEG
Foto: www.luck.msz.gov.pl

P. S. Dziękujemy wszystkim uczniom, którzy interesują się polską literaturą za wysiłek i udział w eliminacjach, nauczycielom przygotowującym, organizatorom i jury, a laureatkom serdecznie gratulujemy i życzymy dalszych sukcesów. Do zobaczenia za rok!

24 учні змагалися на олімпіаді в Луцьку

У Генеральному консульстві РП у Луцьку відбулася окружна відбіркова XLVII олімпіада з польської мови і літератури.

вони ділилися першими враженнями і думками.

Після обіду всі учасники змагань написали твори, пов'язані з темою мандрівки, трагізму в людському житті, популярності літературного мистецтва або інтерпретації віршів Адама Міцкевича чи Болеслава Лесьмяна. Останнім етапом олімпіади стала бесіда з комісією про обрані учасниками літературні твори.

Члени комісії Юлія Васейко, Наталя Цьолик, Маріанна Серока, Мечислав Лазук на чолі з головою Веславом Пісарським одностайно вирішили, що рівень підготовки учасників був високим. Проте в наступному році учням необхідно більше часу присвятити написанню текстів і читанню творів польської літератури для досягнення ще вищого рівня самостійного висловлення думок.

Лауреатами відбору стали Олена Рижко, Олександра Колихан і Уляна Павлюк. У березні вони поїдуть на всеукраїнський фінал до Києва і, якщо їм все вдасться, у квітні до Варшави на загальнопольський фінал.

Веслав ПІСАРСЬКИЙ,
учитель, скерований у Ковель організацією ORPEG
Foto: www.luck.msz.gov.pl

18 лютого у змаганнях взяли участь 24 учні з Берестечка, Чорткова, Ковеля, Луцька, Маневичів і Тернополя.

Учасники відбору спочатку написали невеличкий диктант, а потім виконали завдання з аудіювання. Після короткої перерви відбувся тест із граматики та розуміння прочитаного. Потім була триваліша перерва на обід та інтеграцію учасників, під час якої

P. S. Дякуємо всім учням, які цікавилися польською літературою, за докладені зусилля та участь у змаганнях, а також учителям, які їх підготували, організаторам і членам журі, а лауреатів сердечно вітаємо й бажаємо їм подальших успіхів. Побачимося в наступному році!

W Tarnopolu będą spisywać wspomnienia У Тернополі записуватимуть спогади

12 lutego w siedzibie Polskiego Towarzystwa Kulturalno-Oświatowego w Tarnopolu odbyło się cykliczne spotkanie członków organizacji.

Gościem specjalnym była Dorota Błęcha, przedstawicielka Fundacji Pomocy Dzieciom z Żywca. Bardzo ważnym punktem obrad było sprawozdanie finansowe za rok 2016 przedstawione przez księgową Halinę Witiak. Następnie zaprezentowana została działalność Szkoły Języka Polskiego, relacja z wyjazdu na zimowisko do Krakowa oraz omówiono sprawy bieżące.

Siedem osób przedstawiło swoje polskie korzenie i poprosiło o przyjęcie do Towarzystwa. Następnie Stanisław Surmiński zaproponował utworzenie «Księgi pamięci», w której spisane zostaną wspomnienia osób starszych. Pomysł został zaakceptowany.

Ostatnim punktem zebrania był pokaz cyfrowego nagrania wspomnień S. Karaszewskiej zapisanego przez pracowników Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku. Przed relacją przypomniano, że 10 lutego 1940 r. władze sowieckie przeprowadziły pierwszą z czterech masowych deportacji obywateli polskich, w czasie której wg danych NKWD do północnych obwodów Rosji i na zachodnią Syberię wywieziono około 140 tys. ludzi.

Marianna SEROKA,
nauczyciel skierowany
do pracy dydaktycznej za granicę przez ORPEG
Foto: www.facebook.com/
Polskie Towarzystwo Kulturalno-Oświatowe w Tarnopolu

12 лютого у Польському культурно-освітньому товаристві Тернопільської області відбулася одна з циклічних зустрічей членів організації.

Спеціальним гостем була Дорота Блеха, представниця Фондація допомоги дітям із Живця. Важливим пунктом наради став фінансовий звіт за 2016 р., представлений бухгалтером Галиною Вітяк. Пізніше присутні обговорили діяльність школи польської мови, поїздку на зимові канікули до Кракова та поточні справи організації.

Сім осіб представили документи про своє польське походження та подали прохання про прийняття їх до складу товариства. Після цього Станіслав Сурмінський запропонував створити «Книгу пам'яті», до котрої записуватимуть спогади старших осіб. Присутні підтримали цю ідею.

Останнім пунктом зустрічі став показ запису спогадів С. Карашевської, зроблений працівниками Музею Другої світової війни в Гданську. Перед цим присутні нагадали, що 10 лютого 1940 р. радянська влада розпочала першу з чотирьох масових депортацій поляків, під час якої, за даними НКВС, до північних та західних регіонів Росії вивезли близько 140 тис. осіб.

Маріанна СЕРОКА,
учителька, скерована до Тернополя організацією ORPEG
Foto: www.facebook.com/
Polskie Towarzystwo Kulturalno-Oświatowe w Tarnopolu

«Епока mistrzów» w Łucku

W sobotę 18 lutego w Galerii Sztuki Wołyńskiej Organizacji Narodowego Związku Malarzy Ukrainy odbył się wernisaż wystawy pt. «Епока mistrzów», na której przedstawione są dzieła współczesnych malarzy z Polski, Ukrainy, Białorusi, Niemiec oraz Wielkiej Brytanii.

Pełny tytuł trwającego już prawie pięć lat projektu brzmi: «Епока mistrzów – czas wskaże mistrza». Ideą przewodnią «Епоки» jest zbieranie i pokazywanie widzom dzieł współczesnych mistrzów pędzla, zwłaszcza tych zagranicznych – nie każdy przecież może pozwolić sobie na wyjazd za granicę, aby obejrzeć ich płótna. Na ekspozycji w Łucku przedstawione są dzieła o różnej technice wykonania, tematyce i indywidualnym wachlarzu kolorów. Bogactwo wrażeń sprzyja miłośnikowi sztuki malarstwa w odnalezieniu dzieła, które najbardziej przemówi do jego wnętrza. O tym zaś, które z nich okaże się najlepsze, zadecyduje najbardziej obiektywny juror, czyli czas, na co zresztą dobitnie wskazuje sam tytuł wernisażu.

Inicjatorem i kierownikiem tego interesującego projektu jest Igor Drozd-Dużyński – malarz pochodzący ze wsi Zalesie na Wołyniu. Jest absolwentem Lwowskiej Akademii Sztuki oraz członkiem Związku Malarzy Polskich prowadzącym obecnie życie ‘na dwa kraje’ –

Ukrainę i Polskę. Ekspozycja została pokazana już w Białymstoku, teraz jest w Łucku, a następnie będą mogli ją obejrzeć mieszkańcy Lwowa i Kijowa.

Widzowie mieli także okazję do osobistego kontaktu z uczestniczącymi w projekcie artystami ukraińskimi: Igorem Drozd-Dużyńskim, Wiktoorem Chadżynowem, Margarytą Witiaż oraz Wołodymyrem Batrowem.

Szczególne wyrazy wdzięczności skierowane zostały do głównych «winowajców» ekspozycji – Wołodymyra Marczyka, Prezesa Wołyńskiej Organizacji NZMU oraz Konsula Krzysztofa Sawickiego, reprezentującego Konsulat Generalny RP w Łucku. Właśnie dzięki ich zaangażowaniu odbyło się to tak istotne dla życia kulturalnego Wołynia wydarzenie.

Organizatorzy ekspozycji «Епока mistrzów – czas wskaże mistrza» zapraszają wszystkich chętnych do jej zwiedzania w Galerii Sztuki przy ul. Łesi Ukrainki 24A. Wstęp wolny.

Anatolij OLICH
Foto autora

«Епоха майстрів» у Луцьку

У суботу, 18 лютого, в Галереї мистецтв Волинської організації Національної спілки художників України відкрилася виставка живопису «Епоха майстрів». На ній представлено твори сучасних митців Польщі, України, Білорусі, Німеччини та Великобританії.

Повна назва проекту «Епоха майстрів – час вкаже майстра», триває він уже майже п'ять років. Головна ідея «Епохи» – зібрати й показати глядачам твори сучасних майстрів пензля з різних країн, адже не кожен може собі дозволити поїздку за кордон, щоб побачити їхні роботи. На виставці в Луцьку свої твори представили абсолютно різні, не схожі між собою, митці. Так само неповторні і їхні роботи. Різна техніка виконання, тематика картин і палітра кольорів зумовлюють те, що кожен поціновувач мистецтва знайде собі картину до душі. Яка з них найкраща, вирішить найбільш об'єктивний експерт – час, на що і вказує промовиста назва експозиції.

Ініціатор і куратор цього цікавого проекту – художник Ігор Дрозд-Дужинський. Він родом із села Залісся, що на Волині, закінчив Львівську академію мистецтв, член Спілки художників Польщі. Зараз митець живе на дві країни – Україну та Польщу. Виставку вже показали в Білостоці, зараз вона

приїхала до Луцька, потім будуть Львів та Київ.

Відвідувачі вернісажу мали нагоду поспілкуватися з учасниками проекту, які представляють Україну: художниками Ігорем Дроздом-Дужинським, Віктором Хаджиновим, Маргаритою Вітязь та Володимиром Батровим.

Особливі слова подяки були скеровані до головних «винуватців» виставки: Володимира Марчука, голови Волинської організації НСХУ, та консула Генерального консульства РП у Луцьку Кшиштофа Савицького, адже саме завдяки їхнім зусиллям відбулася ця важлива для мистецького життя Волині подія.

Організатори запрошують усіх охочих відвідати виставку «Епоха майстрів – час вкаже майстра» у Галереї мистецтв НСХУ на вул. Лесі Українки, 24A. Вхід вільний.

Анатолій ОЛИХ
Фото автора

Триває реалізація проекту розробки тактильної карти старої частини міста Луцька для людей із порушеннями зору.

.....

Trwa realizacja projektu, w ramach którego tworzona jest dotykowa mapa Starego Miasta w Łucku dla osób z wadami wzroku.

.....

Площа лісів на Волині за минулий рік зменшилася на 2 тис. га.

Powierzchnia lasów na Wołyniu w ubiegłym roku zmniejszyła się o 2 tys. ha.

Рівень злочинності в Луцьку за 2016 р. та кількість тяжких кримінальних правопорушень зросли більше, ніж на 30 %.

.....

Poziom przestępczości w Łucku w roku 2016 i liczba ciężkich przestępstw kryminalnych wzrosła o ponad 30%.

На сьогодні Центр зайнятості Волинської області взяв на облік 10189 безробітних. Натомість кількість вакантних посад становить 1417.

.....

Obecnie w Centrum Zatrudnienia Obwodu Wołyńskiego zarejestrowano 10189 bezrobotnych. Natomiast liczba wakatów wynosi 1417.

Волинська область знаходиться у переліку областей України із критично високим рівнем аварійності на дорогах.

.....

Obwód wołyński znalazł się na liście regionów Ukrainy z krytycznie wysokim wskaźnikiem wypadków drogowych.

Луцька студія друку шрифтом Брайля «Braille studio» підготувала рельєфно-крапковим шрифтом інструкції до 87 медичних препаратів.

.....

Łuckie studio druku alfabetem brajlowskim «Braille studio» przygotowało instrukcje pismem punktowym do 87 leków.

Powrót Jana III Sobieskiego

Jeśli na dolarach amerykańskich możemy zobaczyć portrety prezydentów, to na hrywnach ukraińskich umieszczeni są władcy Rusi Kijowskiej, hetmani kozaccy, filozofowie oraz działacze odrodzenia narodowego. Natomiast na polskich banknotach znajdują się wyłącznie polscy władcy z dynastii Piastów i Jagiellonów.

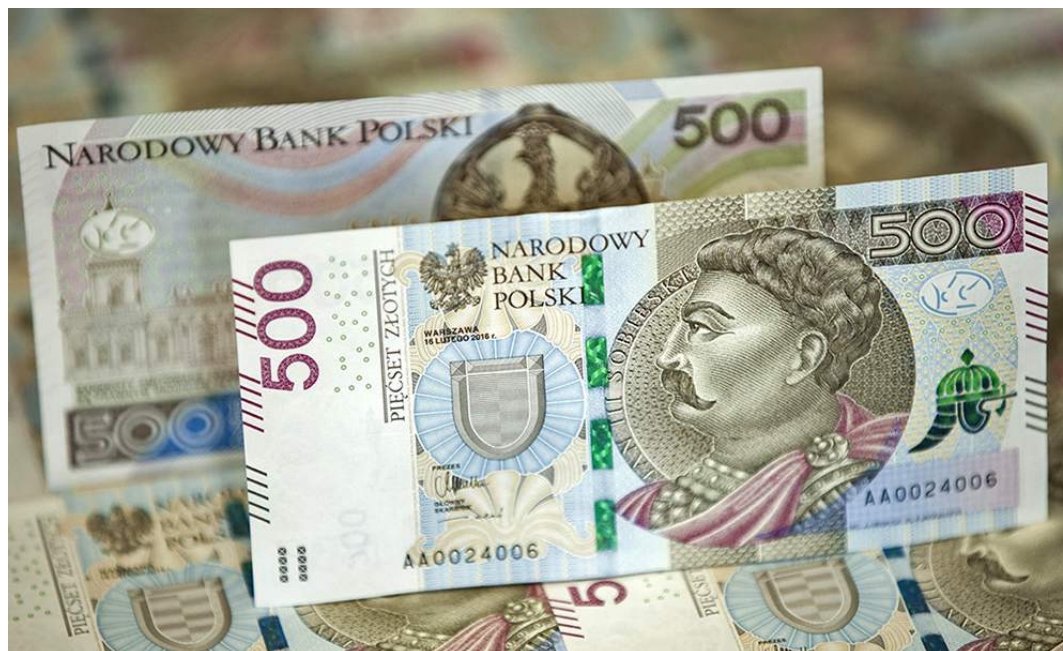
10 lutego 2017 r. do obiegu w Polsce trafił nowy banknot o nominale 500 złotych z wizerunkiem Jana III Sobieskiego, dzięki czemu zachowana została chronologiczna ciągłość serii «Władcy polscy».

Zastanawiając się, ile wart jest jeden «Sobieski», można byłoby pokusić się o porównanie cen artykułów żywnościowych w polskich i ukraińskich sklepach. Niemniej jednak statystyka wskazuje, że minimalne wynagrodzenie w Polsce za pracę w 2017 r. wynosi 2000 złotych, na Ukrainie – 3200 hrywien. Innymi słowy, przeciętny pracownik w Polsce zarabia czterech «Sobieskich» brutto, a na Ukrainie – jednego. Oznacza to, że w dzisiejszych czasach «Sobieski» ma naprawdę sporą wartość. I nie tylko nominalną, ale i historyczną.

Jan III Sobieski urodził się w Olesku 17 sierpnia 1629 r. Po matce, Zofii Teofilii z Daniłowiczów, wojewodziance ruskiej, był spokrewniony z rodem Żółkiewskich. Został królem Polski w wieku 45 lat (1674), panował 22 lata, jest kojarzony głównie z wielkimi zwycięstwami nad wojskami tureckimi pod Chocimiem (1673) i Wiedniem (1683). Choć Sobieski zasłużył się w historii jako wielki wódz, polityk i mecenas, to popularności przysporzyła mu także obfita korespondencja miłosna, jaką prowadził ze swoją żoną Marysienką czyli Marią Kazimierą d'Arquien, córką francuskiego markiza. Duża część listów do Marysienki została wysłana z terenów Galicji.

Jan III Sobieski zmarł w 1696 r. w Wilanowie. Ta wspaniała budowla królewskiej rezydencji ukazana jest na odwrotnej stronie nowego banknotu. Warto przypomnieć, że król został pochowany w krypcie wawelskiej Katedry.

We Lwowie, w miejscu, gdzie teraz stoi pomnik Tarasa Szewczenki, 20 listopada 1898 r. został odsłonięty pomnik Jana III Sobieskiego.

W latach 1950–1965 ten pomnik stał w parku w Wilanowie, a w 1965 r. został przewieziony do Gdańska, gdzie stoi do dziś.

Od lutego 2017 r. popiersie Jana III Sobieskiego będzie przypominać o królewskich osiągnięciach już nie tylko w przestrzeni historycznej Wilanowa, Gdańska czy innych miast, ale będzie także towarzyszyć w codziennym życiu obywateli. Aby Sobieski był zawsze z Wami!

Witalij LEŚNIAK,
Українсько-Польський Союз імені Томаша Падурі

Повернення Яна III Собеського

Якщо на американських доларах ми можемо побачити портрети президентів, то на українських гривнях зображені правителі Київської Русі, козацькі гетьмани, філософи та діячі національного відродження. Натомість на польських банкнотах знаходяться виключно польські правителі з династій П'ястів і Ягеллонів.

ний працівник у Польщі заробляє чотири «Собеських» бруто, а в Україні – лише одного. Це означає, що сьогодні «Собеський» має дійсно велику цінність. І не тільки номінальну, але й історичну.

Ян III Собеський народився в Олеську 17 серпня 1629 р. По матері, Софії Теофілі з Даниловичів, доньці руського воєводи, був пов'язаний із родиною Жолкевських. Він став королем у віці 45 років (1674 р.), володарював 22 роки і, насамперед, асоціюється з великими перемогами над турецькою армією під Хотиним (1673 р.) і Віднем (1683 р.). Собеський відомий, передусім, як великий керманич, політик і меценат, проте популярності додала йому також багата любовна переписка зі своєю дружиною – Марисенькою або Марією Казимирою Аркен, дочкою французького маркіза. Значну частину листів до Марисеньки він відправив із Галичини.

Ян III Собеський помер у 1696 р. у Вілянові. Зображення цієї королівської резиденції ми можемо побачити на зворотному боці нової банкноти. Додамо ще, що короля поховали в крипті собору на Вавелі.

20 листопада 1898 р. у Львові, на тому місці, де зараз стоїть пам'ятник Тарасу Шевченку, відкрили пам'ятник Янові III Собеському. У 1950–1965 рр. цей пам'ятник стояв у парку резиденції у Вілянові, а в 1965 р. його перевезли до Гданська, де він знаходиться до сьогодні.

Із лютого 2017 р. погруддя Яна III Собеського нагадуватиме про досягнення короля вже не тільки в історичному просторі Вілянова, Гданська чи інших міст, але й у житті пересічних громадян. Нехай Собеський завжди буде з Вами!

Віталій ЛЕСНЯК,
Українсько-польський союз імені Томаша Падурі

Від імені викладацького колективу,
учнів і членів Українсько-польського союзу імені Томаша Падурі
хочемо привітати

нашу незамінну викладачку Олену Ткачук та активного діяча організації Василя Корбутяка
з одруженням!

Олена та Василь познайомилися, беручи участь в одному з наших проєктів
(дитяча музична вистава «Krul Ból»), після чого стали, мабуть, найкращим «проєктом»,
реалізованим за участі нашої організації.

Бажаємо Вам родинного щастя, благополуччя і взаєморозуміння.
Нехай Ваш союз стане стартом для нового покоління членів нашої організації!

Українсько-польський союз імені Томаша Падурі

W Równem o dylematach (nie)zapomnienia У Рівному про дилеми (не)забуття

Na Państwowym Uniwersytecie Humanistycznym w Równem 30–31 marca 2017 r. odbędzie się IV Ogólnoukraińska Konferencja «Polityka pamięci w wymiarach teoretycznych i praktycznych».

Tematem tegorocznego spotkania będzie przedstawienie problemu «Mniejszości narodowe oraz pamięć kolektywna narodów tytułowych: dylematy (nie) zapomnienia». Do udziału w konferencji można zgłaszać się do 23 marca.

Szczegóły na stronie: http://mnemonika.org.ua/2017/02/07/conference_2017/.

UPS

У Рівненському державному гуманітарному університеті 30–31 березня 2017 р. відбудеться IV Всеукраїнська конференція «Політика пам'яті в політичному та практичному вимірах».

Тема цьогорічної зустрічі – «Національні меншини і колективна пам'ять титульних націй: дилеми (не)забуття». Подавати заявки для участі в конференції можна до 23 березня 2017 р.

Деталі тут: http://mnemonika.org.ua/2017/02/07/conference_2017/

УПС

Stosunki rówieńsko-polskie: 10 lat historii

Rівненсько-польські відносини: 10 років історії

Luty to jednak prawdziwe przesilenie. Podobno naukowcy stwierdzili, że 18 lutego to najbardziej depresyjny dzień roku. Święta za nami, pieniędzy mało, do wiosny daleko. To jest dobry czas na podsumowania.

Wracam do domu – po całym dniu zajęć. «Dla czego przez 10 lat, od kiedy uczę polskiego nie wymyśliłam lepszego sposobu na wytłumaczenie swoim uczniom, że biernik ma końcówkę ę zamiast ukraińskiego u?» – myślę całą drogę ślizgając się na śniegu. Było to pierwsze przysiębiające pytanie lutego na ten wieczór.

Wchodzę do domu z watą w nosie po porannym zabiegu laryngologicznym i występie w lokalnej telewizji, gdzie wypowiadałam się o polsko-ukraińskich stosunkach, które ciągle ktoś chce zepsuć. Na miejscu okazuje się, że biernik nie był jedynym przysiębiającym problemem. «Jak wyszło?» – pytam o występ żadna jakiegokolwiek pocieszenia w najgorszym dniu roku kalendarzowego. «Nikt Cię nie zrozumiał, bo mówiłaś po polsku w ukraińskiej telewizji. To Twoje niedopracowanie» – słyszę w progu ton człowieka, który zdaje się, że świadomie przeżył każdą sekundę minionego dziesięciolecia.

10 lat przeleciało mi przed oczami. W popłochu i jakby usprawiedliwiając siebie zaczęłam przeszukiwać pamięć. Czego mógł dokonać Polak w sile życia przez 10 lat mieszkając na Ukrainie? Nie odłożyłam na emeryturę. Nie zatrulałam się ketchupem, na który wszyscy narzekają, że jest pełen zabijających konserwantów. Dodam też, że nie ugryzł mnie żaden z bezdomnych psów, których zawsze się bałam, bo w Polsce ich nie ma. Poza tym nauczyłam się obserwować kurs dolara i przeliczać go w głowie na złotówki. Jakby tego było mało to jeszcze cztery lata mieszkalam

na ulicy Stepana Bandery i adres ten podawałam z obojętnością swoim znajomym z Polski, a oni ze znużeniem pytali, czy to daleko od centrum. Przez 10 lat nawet nie zachorowałam na świńską grypę, choć jasne było z doniesień medialnych, że powinnam! I do tego wszystkiego nie nauczyłam się mówić po ukraińsku publicznie.

Zasnęłam z nieprzyjemnym uczuciem zapchanego nosa. Obudził mnie katar. A wraz z nim kolejna fala przemyśleń pomieszanych z poczuciem wstydu i niedopracowania. Mea culpa!

Rano lecę do sklepu po coś do śniadania. Wpadam i – jak często to bywa – słyszę znaną mi lekko wschodnią polszczyznę: «Dzień dobry. Co podać?» I teraz zrozumiałam. Może i trzeba było dopracować ukraiński, ale jak to miło, że ktoś w obcym kraju wita Cię o 9-tej rano mówiąc w twoim języku i sprzedaje Ci twój ulubiony chleb. Zwraca się do Ciebie po polsku, mimo że nie musi, nie ma takiej potrzeby ani obowiązku. Po prostu tak sobie, dla «rozvahy» zagaduje z figlarnym uśmiechem. Zrozumiałam też, z czego bierze się moje niedopracowanie i dlaczego, kiedy wracam do Polski, pytam mamy: «Jak sprawę?».

Ewa MAŃKOWSKA,
Ukraińsko-Polski Sojusz imienia Tomasza Padury

Лютый – це все-таки переломний місяць. Здається, науковці визначили, що найбільш депресивний день року – 18 лютого. Свята позаду, грошей мало, до весни далеко – вдалий час для підведення підсумків.

Після цілого дня занять повертаюсь додому. «Чому протягом 10 років, відколи я навчаю польської мови, не придумала кращого способу пояснити своїм учням, що знахідний відмінок у польській мові має закінчення «ę» замість української «у»?» – розмірковую всю дорогу, ковзаючись по снігу. Це було перше питання лютого, яке пригнічувало мене того вечора.

Заходжу додому з ватою в носі після вранішньої ларингологічної процедури. Сьогодні був ще й виступ на місцевому телебаченні, де я розмовляла про польсько-українські відносини, які весь час хтось хоче зіпсувати. Вдома виявляється, що знахідний відмінок був не єдиною проблемою. «Що скажеш?» – запитую я про виступ на телебаченні, очікуючи хоч на якусь розраду в цей найгірший день календарного року. «Ніхто тебе не зрозумів, тому що ти говорила польською мовою на українському телебаченні. Це твоє недопрацювання», – чую з порогу тон людини, яка, здається, свідомо прожила кожну секунду минулого десятиліття.

10 років пролетіли перед моїми очима. У паніці, й ніби виправдовуючись, я почала ритися в пам'яті. Чого може досягнути поляк у розквіті сил, проживаючи в Україні протягом 10 років? Я не відклала на пенсію. Не отруїлася кетчупом, на який всі скаржаться, що він наповнений вбивчими консервантами. Dodam також, що мене не вкусив жоден із безпритулних собак, яких я завжди боялася, тому що

в Польщі їх немає. Крім того, я навчилася стежити за курсом долара й перераховувати його в голові на злоті. І, на довершення, я чотири роки проживала на вулиці Степана Бандери й цю адресу з байдужістю вказувала своїм знайомим із Польщі, а вони апатично запитували, чи це далеко від центру. Протягом 10 років я навіть не захворіла на свинячий грип, хоча з повідомлень у пресі було зрозуміло, що повинна була б! І на додаток до цього всього, я не навчилася говорити українською публічно.

Я заснула з неприємним відчуттям закладеного носа. Мене розбудив нежить. А разом із ним нова хвиля роздумів, змішаних із почуттям сорому й недопрацювання. Моя провина!

Уранці біжу в магазин, щоб купити щось на сніданок. Заходжу і, як це часто буває, чую польську мову з відомим мені легким східним акцентом: «Dzień dobry. Co podać?» («Доброго ранку. Що вам подати?»). І тепер я зрозуміла. Можливо, і треба було довчити українську мову, але як це приємно, що хтось у чужій країні о 9-й ранку вітається з тобою твоєю мовою й продає тобі твій улюблений хліб. Звертається до тебе польською, хоча й не мусить, немає ані такої необхідності, ані обов'язку. Просто так, задля «розваги» розмовляє з лукавою посмішкою. Я також зрозуміла, звідки береться моє недопрацювання і чому, коли я повертаюся до Польщі, запитую маму українською мовою: «Як справи?»

Ева МАЊКОВСЬКА,
Українсько-польський союз імені Томаша Падури

Książka poświęcona zakonowi Pijarów na Wołyniu wkrótce ujrzy świat

Побачить світ книга про орден піарів на Волині

Na Rówieńszczyźnie trwają przygotowania do druku monografii pt. «Pietas et Litterae». Spuścizna kulturowo-oświatowa zakonu Pijarów na Wołyniu (koniec XVII – pierwsze trzydziestolecie XIX w.).».

Autorami pozycji są: Rusłana Szeretiuk, doktor nauk historycznych i kierownik Katedry Sztuk Pięknych i Dekoracyjnych Państwowego Uniwersytetu Humanistycznego w Równem, oraz Nadia Stokłos, doktor nauk historycznych i kierownik Katedry Religioznawstwa i Teologii Uniwersytetu Narodowego «Akademia Ostrogska».

Ten zapoczątkowany na Rówieńszczyźnie projekt naukowy jest świadectwem odkrywania na nowo znaczenia i roli wkładu Kościoła Rzymskokatolickiego, a zwłaszcza poprzez działalność poszczególnych przedstawicieli wspólnot zakonnych, w rozwój duchowny Ukrainy w okresie od końca XVII w., do pierwszego trzydziestolecia XIX w. Przewiduje on przeprowadzenie szeregu badań poświęconych przedstawieniu działalności kulturowo-oświatowej zakonów rzymskokatolickich na terenach Wołynia.

Ponieważ w roku 2017 zakon Pijarów (nazwa pełna brzmi: Zakon Kleryków Regularnych Ubogich Matki Bożej Szkół Pobożnych) będzie obchodził jubileusz 420-lecia, badaczki postanowiły rozpocząć swe prace właśnie od niego. W ramach realizacji tej inicjatywy został już opublikowany szereg artykułów. W styczniu b.r. Rusłana Szeretiuk została laureatką programu stypendialnego Muzeum Historii Polski w Warszawie, dzięki czemu będzie ona miała możliwość korzystania z dokumentów znajdujących się w archiwach i bibliotekach Polski.

Cechą charakterystyczną działalności zakonu Pijarów jest jego główny charyzmat polegający na wychowaniu dzieci i młodzieży. Oprócz trzech podstawowych ślubów, które składają zakonnicy katolicy (czystości, ubóstwa i posłuszeństwa), Pijarzy składają również czwarty – szczególnej troski o wychowanie dzieci i młodzieży. Warto zwrócić uwagę, że w założonej w Rzymie w listopadzie 1597 r. przez św. Józefa Kalasancjusza (założyciela Pijarów) pierwszej szkole publicznej nie pobierano opłat. Wszystkie bez wyjątku dzieci mogły z niej korzystać, bez względu na wyznanie, warstwę społeczną czy kolor skóry.

Na ziemiach wołyńskich działały trzy ośrodki prowadzone przez zakon Pijarów: w Dąbrowicy, Lubieszowie i Międzyrzeczu Koreckim. Szkoły te zasłynęły w całym kraju jako wzorcowe placówki edukacyjne. Ich wizytówką był wysoki poziom naukowo-dydaktyczny wykładów oraz należycie zaplecze materialne. Kierownikami kolegiów pijarskich były zazwyczaj osobistości nieprzeciętne, których wkład w rozwój oświaty i kultury Wołynia okazał się niewymierny. Metodyka działalności dydaktyczno-wychowawczej w szkołach pijarskich na Wołyniu korzystała z najbardziej aktualnego dorobku ówczesnej europejskiej oświaty i nauki.

MW

Na Rівненщині готують до друку монографію «Pietas et Litterae». Набутки культурно-освітньої діяльності ордену піарів на Волині (кінець XVII – перша третина XIX ст.).».

Її автори – доктор історичних наук, професор кафедри образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва Рівненського державного гуманітарного університету Руслана Шеретюк і доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри релігієзнавства і теології Національного університету «Острозька академія» Надія Стоколос.

Одним зі свідчень того, що нині в українському релігієзнавстві відбувається переосмислення ролі і значення внеску Римо-католицької церкви, зокрема діяльності членів чернечих орденів, у духовно-культурний розвиток України впродовж кінця XVII – першої третини XIX ст., є започаткований на Рівненщині науковий проект. Він передбачає підготовку низки студій, присвячених висвітленню культурницької праці римо-католицьких чернечих орденів на теренах Волині.

У зв'язку з тим, що 2017 р. є ювілейним для римо-католицького чернечого ордену піарів (цюгоріч минає 400 років із часу його заснування), дослідниці вирішили розпочати саме з нього. У рамках реалізації цього задуму вони вже опублікували низку статей. У січні 2017 р. Руслана Шеретюк стала лауреаткою стипендійної програми Музею історії Польщі у Варшаві. Це дасть можливість опрацювати документи та матеріали, що містяться у польських архівах і бібліотеках.

Діяльність римо-католицького чернечого ордену піарів прикметна тим, що головний її вектор полягав (і нині полягає) в навчанні й вихованні дітей і юнацтва. Саме тому, крім трьох традиційних для католицького чернецтва обітниць безшлюбності, бідності і послуху, піари давали ще й четверту – присвятити своє життя справі безкоштовного навчання та виховання дітей. Із цього приводу зауважимо, що в листопаді 1597 р. засновник ордену піарів Святий Йосиф де Каласанс заснував у Римі першу в Європі безкоштовну публічну школу. Вона була доступна для всіх без винятку дітей, незважаючи на їхній суспільний стан, расу чи віросповідання.

На теренах Волині існували три осередки ордену піарів: у Дубровиці, Любешові та Межирічі Корецькому. Їхні школи славилися як взірцеві навчальні заклади краю. Високий науково-педагогічний потенціал викладацького складу, а також належне матеріальне забезпечення стали невід'ємними складовими їх функціонування. Піарські колегіуми очолювали непересічні особистості, котрі зробили вагомий внесок у розбудову освіти та культури Волині. Педагогічні засади навчально-виховної діяльності піарських шкіл на Волині орієнтувалися на кращі досягнення тогочасної європейської освіти і науки.

BM

Trwa nabór wniosków na Kirkland Research Program

Триває прийом заявок на стипендійну програму «Kirkland Research»

Полско-Америкаńska Fundacja Wolności (Fundator Programu) oraz Fundacja Liderzy Przemian (Administrator Programu) ogłaszają otwarty konkurs dla kandydatów z Ukrainy, Białorusi, Rosji, Mołdawii, Gruzji, Armenii, Azerbejdżanu, Kazachstanu i Kirgistanu na stypendia Kirkland Research w 2017 roku.

W ramach Programu oferowane są krótko-terminowe staże badawczo-naukowe dla osób mających już ugruntowaną pozycję naukową. Zaproszenie do składania wniosków skierowane jest do kandydatów zdecydowanych na powrót do swojego kraju po zakończeniu stypendium, by wdrażać tam zdobytą w ramach stypendium wiedzę.

Stypendium przewidziane jest na okres od połowy września do końca stycznia (I semestr). Wspólne elementy z Programem Kirklanda to udział we wrześniowym programie orientacyjno-przygotowawczym, w dwóch zjazdach wszystkich stypendystów (grudzień i styczeń) oraz opcjonalnie w innych zajęciach i szkoleniach przygotowujących dla stypendystów Kirklanda.

Stypendyści w ramach programu Kirkland Research mają obowiązek uczestniczenia w seminariach naukowych oraz indywidualnej pracy pod kierunkiem opiekuna naukowego, której efektem ma być przygotowanie artykułu naukowego. Podstawą uzyskania dyplomu ukończenia Programu jest zatwierdzenie przez opiekuna naukowego do druku artykułu naukowego stypendysty oraz prezentacja efektów swojej pracy podczas styczniowego zjazdu wszystkich stypendystów.

DZIEDZINY:

Ekonomia i zarządzanie
Administracja publiczna (rządowa i samorządowa)
Prawo
Nauki społeczne (psychologia społeczna, socjologia)
Nauki polityczne i stosunki międzynarodowe

KRYTERIA FORMALNE:

- obywatelstwo i miejsce zamieszkania w jednym z krajów objętych Programem Kirkland Research (Ukraina, Białoruś, Rosja, Mołdawia, Gruzja, Armenia, Azerbejdżan, Kazachstan i Kirgistan);
- wiek do 40 lat (w uzasadnionych przypadkach do 45 lat);
- tytuł doktora (kandydat nauk);
- doświadczenie pracy naukowej – minimum 4 lata;
- przynajmniej 2 lata przerwy od poprzedniego dłuższego niż 6 miesięcy stypendium zagranicznego;
- osiągnięcia naukowe, w tym publikacje;
- znajomość języka polskiego na poziomie min. B2;

Oferta jest skierowana do osób, które nie uczestniczyły w Programie Kirklanda oraz nie skończyły studiów doktoranckich w Polsce.

WARUNKI FINANSOWE:

- stypendium (miesięczna kwota 2000zł) przez okres 4 miesięcy;
- zakwaterowanie (do 1200zł) w okresie 4 miesięcy;
- zwrot kosztów podróży (przyjazd do Polski i powrót);
- zwrot kosztów komunikacji miejskiej;
- pakiet naukowo-dydaktyczny do kwoty 3700 zł;
- ubezpieczenie KL, OC i medyczne w prywatnej służbie zdrowia;
- udział w programie orientacyjnym oraz 2 zjazdach stypendystów.

REKRUTACJA:

Wybór kandydatów odbędzie się w trzyetapowym procesie selekcji:

Kirkland Research Program

I etap – ocena formalna wniosków;
II etap – ocena merytoryczna wniosków przez ekspertów z danych dziedzin;
III etap – rozmowy kwalifikacyjne (planowane w terminie 30.03-30.04.2017).

Osoby zaproszone do III etapu zostaną powiadomione o tym pocztą elektroniczną w końcu marca. Informacja o ostatecznych rezultatach konkursu wysyłana e-mailem w czerwcu 2017.

WYMAGANE DOKUMENTY:

- Wypełniony on-line formularz zgłoszeniowy.
- Ankieta danych personalnych.
- Projekt pracy naukowo-badawczej – uzasadnienie zamiaru udziału w Kirkland Research Program wraz z propozycjami wykorzystania przeprowadzonych badań (4000–6000 znaków ze spacjami).
- Dwa listy referencyjne wykazujące dotychczasowe osiągnięcia i kwalifikacje kandydata oraz nadzieje związane z dalszym jego rozwojem i pracą na polu zawodowym lub społecznym (w języku polskim, rosyjskim lub angielskim) wysłane drogą elektroniczną.
- Kopia dyplomu kandydata nauk wysłane drogą elektroniczną.

PROCEDURA ZGŁOSZEŃ KANDYDATÓW:

Szczegółowy opis Programu oraz instrukcję wypełniania formularzy zgłoszeniowych można uzyskać bezpośrednio ze strony: www.kirkland.edu.pl lub poprzez korespondencję elektroniczną z Programem.

Formularz zgłoszeniowy należy wypełnić w trybie on-line.

Po wypełnieniu formularza on-line, należy wydrukować wygenerowaną przez system stronę potwierdzającą zgłoszenie. Podpisaną stronę wraz z załączoną aktualną fotografią kandydata należy wysłać pocztą na adres Programu Kirklanda.

Dwa listy referencyjne i kopię dyplomu ukończenia studiów należy zeskanować i również wysłać e-mailem na adres: kirkland@kirkland.edu.pl.

TERMINY ZGŁOSZEŃ KANDYDATÓW:

Termin zgłoszeń na stypendia Kirklanda 2017/18 upływa: **1 marca 2017 r.**
Zgłoszenia nadesłane po upływie podanego powyżej terminu nie będą rozpatrywane.

PROGRAM STYPENDIUM:

Inauguracja Programu (połowa września 2017).
Kurs przygotowawczo-informacyjny (8–10 dni).
Indywidualna praca naukowa w jednym z polskich ośrodków akademickich: Warszawa, Kraków, Poznań, Wrocław, Lublin.
Przygotowanie artykułu naukowego.
Prezentacja pracy stypendysty podczas Zjazdu stypendystów w styczniu 2018.

Польсько-американський фонд свободи та фонд «Лідери змін» оголосили відкритий конкурс для дослідників з України, Білорусі, Росії, Молдови, Грузії, Вірменії, Азербайджану, Казахстану та Киргизстану на стипендійну програму «Kirkland Research» на 2017 р.

У рамках програми її засновники пропонують короткотермінові дослідницькі стажування для науковців із відповідною позицією у галузі, котру вони репрезентують. До участі у стипендійній програмі запрошують кандидатів, які після її реалізації планують повернутися додому, щоб втілювати в життя знання, отримані під час перебування в Польщі.

Реалізація програми запланована на період із середини вересня до кінця січня (I семестр). Спільні елементи зі Стипендійною програмою імені Лейна Кіркланда – це участь у вересневому підготовчому курсі, у двох з'їздах усіх стипендістів (грудень та січень), а також в інших заняттях і тренінгах, організованих для стипендістів Кіркланда.

Стипендісти програми «Kirkland Research» зобов'язані брати участь у семінарах та займатися індивідуальною роботою під наглядом наукового керівника. Для отримання диплому про закінчення програми вони повинні підготувати наукову публікацію, яка має бути підписана до друку науковим керівником, та представити результати своїх досліджень під час січневого з'їзду всіх стипендістів.

СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

- економіка і менеджмент;
- державне управління (органи державної влади і самоврядування);
- право;
- суспільні науки (соціальна психологія, соціологія);
- політологія і міжнародні відносини.

ФОРМАЛЬНІ ВИМОГИ:

- громадянство і постійне місце проживання в одній із перерахованих вище країн;
- вік до 40 років (в обґрунтованих випадках до 45 років);
- звання доктора (кандидата) наук;
- досвід наукової роботи – мінімум 4 роки;
- мінімум 2 роки перерви від попередньої наукової закордонної стипендії, що тривала більше, ніж 6 місяців;
- наукові досягнення, зокрема публікації;
- знання польської мови мінімум на рівні B2.

Пропозиція скерована до осіб, що не були учасниками Програми Кіркланда, а також не закінчували аспірантури в Польщі.

ФІНАНСОВІ УМОВИ:

- стипендія 2000 злотих щомісяця протягом 4 місяців;
- поселення (до 1200 злотих) протягом 4 місяців;
- повернення вартості квитків до Польщі та додому після завершення програми;
- повернення вартості квитків на громадський транспорт;
- науково-дидактичний пакет на суму до 3700 злотих;

- медичне страхування;
- участь у підготовчому курсі та двох з'їздах усіх стипендістів.

ВІДБІР КАНДИДАТІВ

Відбір кандидатів проводитиметься протягом трьох етапів:

- I етап – формальна оцінка заявок;
- II етап – оцінка заявок кандидатів експертами з відповідних галузей;
- III етап – кваліфікаційна розмова (відбудеться в період із 30 березня до 30 квітня 2017 р.).

Кандидатів, запрошених до участі в III етапі, повідомлять про це електронною поштою в кінці березня. Інформацію про остаточні результати конкурсу кандидати отримають електронною поштою в червні 2017 р.

НЕОБХІДНІ ДОКУМЕНТИ:

- заповнений онлайн формуляр заявки на участь у програмі;
- анкета з персональними даними;
- проект науково-дослідницької роботи – обґрунтування намірів кандидата стосовно участі в програмі «Kirkland Research» та позиції використання результатів проведених досліджень (4000–6000 знаків із пробілами);
- два рекомендаційні листи з переліком досягнень та кваліфікацій кандидата, а також описом перспектив його подальшого розвитку і роботи у професійній або громадській діяльності (польською, російською або англійською мовою), надіслані електронною поштою;
- копія диплома кандидата наук, вислана електронною поштою.

ПРОЦЕДУРА ПОДАЧІ ЗАЯВОК

Детальний опис програми та інструкцію щодо заповнення формуляра заяви можна отримати безпосередньо на сайті: kirkland.edu.pl або за допомогою листування електронною поштою з представниками програми.

Формуляр заявки необхідно заповнити онлайн.

Після заповнення формуляра заявки онлайн необхідно роздрукувати видану системою сторінку з інформацією, яка підтверджує отримання заяви. Підписану сторінку з актуальною фотокарткою кандидата потрібно надіслати звичайною поштою на адресу Програми Кіркланда.

Два рекомендаційні листи та копію диплома потрібно відсканувати й надіслати на електронну адресу: kirkland@kirkland.edu.pl.

ТЕРМІНИ ПОДАЧІ ЗАЯВОК

Прийом заявок на програму «Kirkland Research» на 2017–2018 рр. закінчується **1 березня 2017 р.**

Заявки, які надійдуть після закінчення вищевказаної дати, розглядатися не будуть.

ПРОГРАМА СТИПЕНДІЇ:

- початок програми (середина вересня 2017 р.);
- підготовчий курс (8–10 днів);
- індивідуальна наукова робота в одному з польських академічних центрів: Варшава, Краків, Познань, Вроцлав, Люблін;
- приготування наукової публікації;
- представлення результатів роботи під час з'їзду стипендістів у січні 2018 р.

Джерело: www.kirkland.edu.pl

Informacje Lubelskie

■ W Lublinie w Centrum Kultury zakończyły się regionalne eliminacje do finału Ogólnopolskiego Festiwalu Twórczości Teatralno-Muzycznej Osób Niepełnosprawnych Intelakualnie – Albertiana. Pierwsza edycja Festiwalu odbyła się w 2001 r. W Lublinie organizatorką lokalnych eliminacji jest Maria Pietusza-Budzyńska, dla której Albertiana ma dwa cele, docenienie artystów i umożliwienie im zaprezentowania się na scenie oraz zainteresowanie społeczeństwa osobami niepełnosprawnymi, ich możliwościami i problemami, jakie muszą pokonywać każdego dnia. Zwycięzcy regionalnych edycji wezmą udział w uroczystej Gali w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, którą poprowadzi aktorka Anna Dymna.

■ W lubelskim Centrum Spotkania Kultur odbył się po raz pierwszy Międzynarodowy Konkurs Wokalny im. Antoniny Campi z Miklaszewiczów. W konkursie wzięło udział pięćdziesięcioro młodych śpiewaczek i śpiewaków z 12 krajów i z Polski. Pierwszą nagrodę międzynarodowe jury przyznało mezzosopranistce Egle Sidlauskaitė z Litwy, nagrodę drugą otrzymał ukraiński baryton Danylo Matwijenko, a trzecią ukraiński tenor Mychajło Mafaj. Lubelski konkurs ma być organizowany w formule biennale, dlatego następny odbędzie się w 2019 r.

■ W województwie lubelskim i w Lublinie kończą się pieniądze przeznaczone na program MDM – Mieszkanie dla Młodych. Przyczyną dużego zainteresowania dofinansowania wkładu własnego do kredytu mieszkaniowego przez młode małżeństwa jest termin trwania tego programu. Program MDM kończy się w 2018 r. Od początku jego funkcjonowania w województwie lubelskim podpisano 2046 umów kredytowych na łączną kwotę ponad 328 mln złotych. W samym Lublinie podpisano 1149 umów. Dzięki programowi MDM mieszkanie posiadają młodzi ludzie, których nie byłoby stać na wymaganą przez bank wpłatę kwoty wkładu własnego. Po zakończeniu programu MDM w 2018 r. ma ruszyć program Mieszkanie Plus, w ramach którego za państwowe pieniądze powstaną bloki z tanimi mieszkaniami na wynajem lub wykup, jednak Lublin jak na razie nie bierze udziału w tym programie.

■ Spółka Lubelski Węgiel Bogdanka przedstawiła plan rozwoju do 2025 r., w którym zakłada, że średnia produkcja węgla będzie na poziomie ok. 8,5 mln ton z możliwością powiększenia do 9,2 mln ton z jednoczesnym obniżeniem kosztów wydobycia o 10 procent. W planach znajduje się budowa elektrowni wspólnie z grupą Enea. Będzie to pierwsza w Europie elektrownia w technologii tzw. czystego węgla.

■ W 2016 r. Lublin odwiedziło ok. 1 mln turystów. Najliczniej z zagranicy przybywali goście z Izraela, Anglii, Ukrainy, Włoch, Norwegii. Krajowi wycieczkowicze chętnie odwiedzają nasze miasto to głównie mieszkańcy Mazowsza, Małopolski i Podkarpacia. Turyści zwiedzali miasto, robili zakupy, przejeżdżali do Lublina również w sprawach biznesowych, naukowych, na konferencje naukowe lub medyczne. Coraz więcej gości łączy zwiedzanie miasta z zakupami w galeriach handlowych. Goście z Izraela kupują w galeriach handlowych odzież, która dla nich ma atrakcyjne ceny. Goście ze Wschodu kupują artykuły gospodarstwa domowego, artykuły spożywcze, chemię domową. Obliczono, że turysta zagraniczny zostawia w Lublinie średnio 2148 złotych, a krajowy średnio 712 złotych. Z myślą o odwiedzających nasze miasto, w kwietniu ma być dostępna karta turystyczna, z którą będzie można mieć zniżkę na zakup biletu do muzeum, obiektów sportowych, czy też mieć zniżkę w restauracji. Przygotowywana jest też oferta umożliwiająca rozliczenie i zwrot podatku VAT na miejscu.

■ Lublin ma problem z nieproszonymi gośćmi – z dzikami. Zwierzęta te najczęściej widywane są na północy miasta i wyrządzają szkody ryjąc mieszkańcom w ogródkach. Miasto od jesieni próbuje wyłapać dziki wabiąc je do tzw. odłowni, czyli klatek z przynętą. Jeśli zwierzę wejdzie do środka, klatka zatrzaśnie się za nim i będzie można je wywieźć. Niestety, dziki skutecznie omijają klatki. Jeżeli nie uda się wyłapać biegających po mieście dzików do zastawionych pułapek, to Ratusz rozważy przeprowadzenie odstrzału, który mógłby być przeprowadzony w odległości co najmniej 100 metrów od zabudowań. Na takie rozwiązanie zdecydowało się już kilka miast, w tym Warszawa.

■ Lubelskie biobanki wejdą w skład ogólnopolskiej sieci biobanków. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego na realizację tego programu przeznaczyło 400 mln złotych. W Lublinie już od 23 lat istnieje Bank Tkanek Oka, który powstał jako pierwszy taki ośrodek w Polsce i zajmuje się głównie pobieraniem rogówki oka stosowanej następnie do przeszczepu u pacjentów ze ślepotą rogówki, dla których jest to jedyna metoda leczenia. Lubelski bank przekazuje rocznie ponad 300 tkanek oka do przeszczepów, a liczba oczekujących na przeszczep rogówki stale wzrasta: obecnie w całej Polsce na ten zabieg czeka około 3 tys. osób. Drugim biobankiem w Lublinie jest mieszczący się w Uniwersyteckim Szpitalu Dziecięcym Bank Komórek Krwiotwórczych, w którym przechowywane są preparaty z komórkami macierzystymi. Pobierane komórki krwiotwórcze wykorzystuje się do autoprzeszczepów u chorych z niektórymi typami białaczki i chłoniaków. Przeszczep ma pomóc w regeneracji szpiku po chemioterapii. W Szpitalu Klinicznym nr 1 działa Bank Komórek Krwiotwórczych, który przechowuje komórki macierzyste i sprawdza ich przydatność. Komórki macierzyste używane są do przeszczepów u chorych na szpiczaka, chłoniaka i przy ostrych białaczkach.

■ Grupa lubelskich biotechnologów zgłosiła do ogólnopolskiego konkursu swój wynalazek: mobilne laboratorium dla rolników o wielkości telefonu komórkowego, które wykorzystuje się bezpośrednio podczas prac polowych. Przy jego użyciu można wykrywać choroby roślin, które zostaną zidentyfikowane wkrótce po przesłaniu informacji z pola do biotechnologów.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

■ У Люблінському центрі культури завершився регіональний відбір до фіналу Загальнопольського фестивалю театрално-музичної творчості осіб із інтелектуальною неповносправністю «Albertiana». Вперше фестиваль відбувся у 2001 р. Регіональний відбір у Любліні організовує Марія Петуша-Будзинська. На її думку, «Albertiana» має дві мети: дати митцям шанс представити свої твори на сцені, а також звернути увагу суспільства на неповносправних осіб, їхні можливості та проблеми, з якими вони стикаються щодня. Переможці регіональних відборів візьмуть участь в урочистому гала-концерті в Театрі імені Юліуша Словацького в Кракові, який вестиме акторка Анна Димна.

■ У Люблінському центрі зустрічі культур уперше відбувся Міжнародний вокальний конкурс імені Антоніни Кампі з Міклашевичів. У конкурсі взяли участь п'ятдесят молодих співачок і співаків із Польщі та ще 12 країн. Першу нагороду міжнародне журі віддало виконавиці меццо-сопрано Егле Сідлаускайте з Литви, другу одержав український баритон Данило Матвієнко, а третю – український тенор Михайло Малафій. Люблінський конкурс відбувається як бієнале, тобто раз на два роки, тому наступний пройде у 2019 р.

■ У Люблінському воєводстві та в Любліні закінчуються кошти, призначені на програму «MDM» – «Mieszkanie dla Młodych» («Житло для молодих»). Причина великого зацікавлення молодих подружніх пар дофінансуванням власного внеску до кредиту на житло – термін дії цієї програми. Реалізація «MDM» завершується у 2018 р. Із початку її функціонування в Люблінському воєводстві уклали 2046 кредитних договорів на загальну суму понад 328 млн злотих. У самому Любліні підписали 1149 договорів. Завдяки програмі «MDM» житло отримали молоді люди, котрі не змогли б виплатити банку необхідну суму власного внеску. Після завершення програми «MDM» у 2018 р. має розпочатися наступна – «Квартира плюс», у рамках якої за державні гроші збудують будинки з дешевими квартирами для оренди чи викупу, проте Люблін поки не бере в ній участі.

■ Товариство «Люблінське вугілля Богданка» представило план розвитку до 2025 р., який передбачає, що в середньому видобуток вугілля триматиметься на рівні приблизно 8,5 млн т із можливістю збільшення до 9,2 млн т із одночасним зниженням на 10 % вартості видобутку. План передбачає також будівництво електростанції спільно з групою «Енеа». Це буде перша у Європі електростанція з технологією так званого чистого вугілля.

■ У 2016 р. приблизно 1 млн туристів відвідали Люблін. Найбільше закордонних гостей було з Ізраїлю, Англії, України, Італії, Норвегії. Найбільше польських туристів приїхало з Мазовії, Малопольщі та Підкарпаття. Вони оглядали місто, здійснювали покупки, а також приїжджали до Любліна в бізнесових чи наукових справах. Усе більше гостей поєднує відвідування міста з шопінгом у торговельних центрах. Гості з Ізраїлю купують одяг, оскільки їх приваблює його ціна. Гості зі Сходу купують товари для домашнього господарства, споживчі товари, домашню хімію. Підраховано, що закордонний турист залишає в Любліні в середньому 2148 злотих, а польський – 712 злотих. Для гостей Любліна у квітні буде доступна туристична карта, з якою можна буде одержати знижки на придбання квитка в музей, на спортивні об'єкти або в ресторані. Готується також пропозиція, яка дозволить сплатити покупку і повернути податок ПДВ на місці.

■ Люблін має проблеми з непроханими гостями – дикими кабанями. Цих тварин найчастіше помічають у північній частині міста, де вони завдають шкоди господарствам жителів, риючи городи та садки. З осені місто намагається виловити диких кабанів за допомогою спеціальних пасток – кліток із наживкою. Якщо тварина увійде досередини, клітка закриється за нею, тож, її можна буде вивезти. На жаль, кабанам вдається оминати клітки. Якщо не вдасться відловити диких кабанів у місті за допомогою пасток, міськрада розгляне можливість відстрілу, який можна буде проводити на відстані не менше, ніж за 100 м від будівель. Таке рішення прийняли вже кілька польських міст, зокрема Варшава.

■ Люблінські біобанки увійдуть до складу Загальнопольської мережі біобанків. Міністерство науки та вищої школи для реалізації цієї програми передбачило 400 млн злотих. У Любліні вже 23 роки існує Банк тканин ока, який виник як перший такий центр у Польщі й займається переважно взяттям рогівки ока, що згодом застосовують для трансплантації пацієнтам, для котрих це єдина можлива методика лікування. Люблінський банк передає для пересадки 300 тканин ока на рік, а кількість хворих, що очікують на трансплантацію рогівки, постійно зростає: нині в Польщі на цю процедуру чекають приблизно 3 тис. осіб. Другий біобанк у Любліні – Банк кровотворних клітин в Університетській дитячій лікарні, де зберігаються препарати зі стовбуровими клітинами. Кровотворні клітини донорів використовують для трансплантації у пацієнтів із певними типами лейкемії та лімфоми. Трансплантація має допомогти в процесі регенерації кісткового мозку після хіміотерапії. У Клінічній лікарні № 1 діє Банк кровотворних клітин, де зберігаються стовбурові клітини та перевіряють їхню придатність. Стівбурові клітини використовують для трансплантації у хворих із множинною мієломою, лімфомою і гострим лейкозом.

■ Група люблінських біотехнологів представила до участі в загальнопольському конкурсі власний винахід – мобільну лабораторію розміром як стільниковий телефон. Пристрій використовується безпосередньо під час польових робіт. За його допомогою можна виявити хвороби рослин, надіславши інформацію з поля до біотехнологів.

Адам ТОМАНЕК

PRASA // РОБОТА

NEXT

Вакансії у Нововолинську

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Бармен	3 232	Приготування коктейлів та інших холодних напоїв
Бармен	3 500	Обслуговування клієнтів, готує асортимент алкогольних та безалкогольних напоїв, складає заявки, оформлює вітрини, обслуговує аудіоапаратуру, готує зал до святкування, отримує посуд
Вантажник	3 290	Вантажно-розвантажувальні роботи
Викладач (методи навчання)	3 200	Викладання англійської мови
Водій автотранспортних засобів	3 200	Доставка хлібобулочних та кондитерських виробів у торгові кіоски міста
Водій автотранспортних засобів	7 000	Перевезення вантажів по Україні та в Польщу; робота на великогабаритному вантажному транспорті
Водій навантажувача	3 546	Виконання навантажувально-розвантажувальних робіт вручну та автонавантажувачем, наявність посвідчення водія автонавантажувача
Гірник очисного забою	11 000	Виконання комплексу робіт під час очисного виймання корисної копалини та робіт, пов'язаних з проведенням печей, просіків, гезенків, ортів, розрізів лав, монтаж камер відповідно до технології ведення робіт
Головний механік	7 120	Забезпечує безаварійну і безпечну роботу шахтного енергомеханічного обладнання, здійснює періодичний контроль роботи вибухопожежної безпеки, що керує вогневими роботами у гірничих виробках
Двірник	3 200	Прибирання доріг та тротуарів, очищення від снігу та льоду, посилення тротуарів піскосумішшю; щодня з 06.00 до 10.00 та з 11.00 до 14.00; у суботу з 06.00 до 11.00
Дизайнер графічних робіт	3 350	Розробка об'єктів графічного дизайну упаковок продуктів, макетів, рекламних каталогів, буклетів, створення та обробка фото
Електрик дільниці	4 100	Забезпечення безперебійної роботи електропостачання свинокомплексу, вміння працювати з автоматизованою системою електропостачання
Електрогазозварник	6 000	Виконання зварювання будівельних і технологічних конструкцій
Електрогазозварник	5 000	Виконує ручне дугове, плазмове і газове зварювання, газорізання
Електрогазозварник	3 200	Виконує ручне дугове, плазмове, газове зварювання, автоматичне і напів-автоматичне зварювання простих деталей та конструкцій вузлів та середньої складності деталей, вузлів, конструкцій і трубопроводів тощо
Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	3 200	Монтаж електропроводки щитових, проведення вуличного освітлення
Електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування	3 200	Виконує монтаж, демонтаж, ремонт, випробовування й технічне обслуговування механічної та електричної частини простих машин, вузлів і механізмів, засобів сигналізації та освітлення тощо. Наявність досвіду роботи. Звертатись за адресою: вул. Іваничівське шосе, 3
Електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування	3 200	Ремонт електроустаткування в магазинах, наявність прав водія категорії В, звертатись за адресою: м-н Шахтарський, 38 (магазин «Для вас»)
Завідувач аптеки (аптечного закладу)	5 000	Організовує роботу колективу по здійсненню своєчасного і якісного забезпечення населення лікарськими препаратами, взаємодія з іншими закладами охорони здоров'я
Землероб	3 200	Готує формувальні та стрижневі суміші на бігунах або вручну. Можливе навчання професії на виробництві
Інженер-конструктор	4 000	Конструювання верстатів, вузлів та механізмів
Інспектор кредитний	3 500	Робота з клієнтами, оформлення документів на видачу кредиту, надання консультації
Касир (на підприємстві, в установі, організації)	3 200	Прийом і видача дорожньої документації, обробка і внесення документів у ПК

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Керівник музичний	3 200	Виконує програму навчання й виховання дітей, виявляє та розвиває творчі, індивідуальні та музичні здібності дітей. Спільно з вихователем організовує святкові ранки
Комірник	3 200	Підготовка і друк етикеток до виготовленої продукції, знання ПК. Адреса: вул. Шахтарська, 59, кб. 2
Контролер у ливарному виробництві	3 200	Можливе навчання професії на виробництві. Контроль за якістю і прийманням продукції. Адреса: вул. Луцька, 29
Кухар	3 232	Приготування перших страв, других страв та десертів згідно технологічних карт
Кухонний робітник	3 200	Миття посуду, прибирання кухні, кухонних пристосувань, підготовка продуктів для приготування страв
Листоноша	3 200	Доставляє адресатам поштові відправлення, товари народного споживання, пенсію та грошову допомогу, грошові перекази, періодичні видання згідно з поштовими правилами та у встановлені контрольні терміни (0,9 од., на підміну)
Майстер з ремонту транспорту	3 200	Керівництво ремонтно-технічною службою
Манікюрник	3 200	Виконання манікюру, педикюру, нанесення гель-лаків у перукарні «Шарм»
Машиніст крана (кранівник)	3 300	Керування мостовим краном, розміщення вантажів. Можливе навчання професії на виробництві
Машиніст мийних машин	3 200	Робота в автосервісі «AIP», вул. Іваничівське шосе, 39, с. Будятичі
Менеджер (управитель) із збуту	3 200	Спілкування з клієнтами, пошук нових покупців. Робота в програмі 1С
Менеджер (управитель) із зовнішньоекономічної діяльності	4 325	Розвиток існуючого партнерства, повне супроводження відвантажень продукції, пошук нових ринків, участь у міжнародних виставках, знання англійської мови, програми 1С (8 версія)
Механік	5 786	Старший механік з стаціонарного обладнання, забезпечує безперебійну роботу шахтних підйомних установок, стаціонарних установок
Механік	5 786	Старший механік з забійного обладнання, забезпечує безперебійну роботу забійного обладнання, високопродуктивну експлуатацію забійних машин і механізмів
Мийник посуду	3 200	Робота в кафе «Базилік»
Начальник відділу	8 010	Здійснення керівництва виробничо-господарською діяльністю відділу виробництва ковбасних виробів, забезпечення планових завдань, ритмічний випуск продукції високої якості
Начальник відділу кадрів	4 500	Обов'язкове знання ПК, 1С 8 кадрові, комунікабельність, організаторські здібності, наполегливість, відповідальність, вміння працювати з людьми і знаходити спільну мову
Начальник відділу стандартизації	8 010	Відділ якості, стандартизації та сертифікації. Контроль та дотримання стандартів на всіх етапах виробництва м'ясної продукції
Обрубувач	5 000	Можливе навчання професії на виробництві. Заробітна плата до 10 тис. грн
Оператор автоматичних та напівавтоматичних ліній верстатів та установок	3 200	Веде процес оброблення з пульта керування середньої складності та складних деталей на автоматичній та напівавтоматичній лінії верстатів і установок з декількома видами оброблення
Оператор комп'ютерного набору	3 200	Обробка шляхової документації
Оператор лінії для виробництва борошна та гранул	3 500	Прийом та підготовка борошна до виробництва, заасипання його згідно валки, встановленої виробничою лабораторією, контроль за правильністю валки і своєчасною подачею; передача залишків та порожніх мішків; проведення чистки сит, магнітних уловлювачів
Оператор поштового зв'язку	3 200	Оформлення товарно-транспортних накладних, внесення в базу 1С, взаєморозрахунки з клієнтами, сортування вантажу, завантаження автомобілів, підтримання

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Офіціант	3 232	Ввічливе обслуговування клієнтів, знання меню.
Офіціант	3 200	Ввічливе обслуговування клієнтів в кафе «Вареники українські»
Пекар	3 800	Ручна посадка продукції в печі, нарізка продукції та змазування тістових заготовок; контроль за температурним та паровим режимом печі; визначення готовності заготовок
Перукар (перукар - модельєр)	3 200	Виконання зачісок та стрижок в перукарні «Шарм»
Пресувальник (хімічне виробництво)	3 500	Пресування компактної пудри. У виробництві використовується етилацетат. Можливе навчання професії на виробництві. Адреса: вул. Шахтарська, 59, кб. 2
Прибиральник службових приміщень	3 200	Кафе «Базилік»
Провізор	3 500	Роздрібна торгівля фармацевтичними препаратами
Продавець непродовольчих товарів	3 200	Продаж будівельних та господарчих товарів
Продавець продовольчих товарів	3 200	Продаж м'ясних продуктів і супутніх товарів в магазині «М'ясорубка» за адресою: м-н Шахтарський, 29
Продавець продовольчих товарів	3 200	Продаж лікєро-горілчаних та тютюнових виробів в магазині «Продукти» по вул. Героїв АТО, 23
Продавець продовольчих товарів	3 500	Робота у відділі алкогольних напоїв та тютюну на вул. Шахтарська, 11
Продавець продовольчих товарів	3 500	Робота в кондитерському відділі по вул. Шахтарська, 11
Продавець продовольчих товарів	3 200	Продаж кондитерських та товарів молочної групи в магазині «Продукти» на м-ні Шахтарському, 1
Продавець продовольчих товарів	3 200	Робота по продажу хлібобулочних та кондитерських виробів в торгових кіосках міста
Продавець продовольчих товарів	3 232	Продаж продовольчих товарів в магазині «Зустріч»
Продавець продовольчих товарів	3 200	Продаж продовольчих товарів в магазині «Продукти»
Різальник на пилах, ножівках та верстатах	4 000	Порізка матеріалів стрічковою пилою на верстаті «Мить»
Робітник з благоустрою	3 200	Обрізка дерев, очищення зливових каналізацій, встановлення знаків, ремонт зупинок і ін.
Сестра медична	3 200	Надання медичних послуг підопічним відділення стаціонарного догляду
Слюсар з ремонту автомобілів	3 200	Миття автомобілів та ремонт; звертатися на вул. Шахтарську, 26в
Слюсар з ремонту автомобілів	3 200	Ремонт та технічне обслуговування рухомого складу
Слюсар з ремонту автомобілів	3 200	Робота в автосервісі «AIP», вул. Іваничівське шосе, 39, с. Будятичі
Слюсар-ремонтник	3 500	Ремонт обладнання та автоматичних ліній, досвід роботи, у виробництві використовується етилацетат, вул. Шахтарська, 59, корпус Б2
Слюсар-сантехнік	3 200	Ремонт вузлів санітарно-технічних систем центрального опалення, водопостачання, каналізації та водостоків
Спеціаліст-бухгалтер	3 200	Головний спеціаліст з доходів, робота з повернення заборгованих внесків до фонду. Досконале знання ПК. Можлива економічна або юридична освіта
Столяр	3 200	Виконання столярних робіт середньої складності на підприємстві; необхідне посвідчення про кваліфікацію з правом працювати на станках
Тістозамішувач	3 800	Приготування тіста на тістомісильній машині згідно технологічних інструкцій; дотримання режимів кислотності, вологості та температури тіста; визначення готовності тіста; завантаження солі і контроль процесу розчинення
Укладальник хлібобулочних виробів	3 500	Укладання готової продукції на лотки, контейнери; здійснення підрахунку кількості продукції; відбраковування по вазі та показниках

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Міський палац культури «Текстильник»
Рівненський молодіжний народний театр

Безсоння

Прем'єра *з польським акцентом*

Режисер Є. Васильєв

за п'єсою Януша Гловацького
«Полювання на тарганів»

Переклад О. Ірванця

3 березня 19.00

Довідки за телефонами
(095) 502-83-08
(093) 107-34-01

Projekt współfinansowany w ramach sprawowania opieki Senatu Rzeczypospolitej Polskiej nad Polonią i Polakami za granicą za pośrednictwem Fundacji «Wolność i Demokracja»

Założyciel/Zasnovnik - Валентин ВАКОЛЮК
Zespół redakcyjny/Редакційна колегія:
Walenty WAKOLUK/Валентин ВАКОЛЮК
Natalia DENYSIUK/Наталія ДЕНИСЮК
Wiktor JARUCZYK/Віктор ЯРУЧИК
Iryna KANAHEJWA/Ірина КАНАГЕЄВА

Redaktor naczelny: Walenty WAKOLUK
Korekta: Jadwiga DEMCZUK, Olga SZERSZEN
Redaktor techniczny: Iryna KANAHEJWA
Redaktor odpowiedzialny: Aleksander SWICA
Tłumaczenia: Switłana PYZA,
Natalia DENYSIUK

Główny redaktor: Валентин ВАКОЛЮК
Korektori: Ядвіґа ДЕМЧУК, Ольга ШЕРШЕНЬ
Технічний редактор: Ірина КАНАГЕЄВА
Відповідальний редактор: Олександр СВИЦА
Переклад: Світлана ПИЗА,
Наталія ДЕНИСЮК

Адреса редакції:
43025 Луцьк, вул. Крилова 5/7
tel/faks (0332) 72 54 99
e-mail: info@monitor-press.com
www.monitor-press.com

Свідчення про реєстрацію
ВЛ № 339-73Р від 19.05.2009 г.
Тираж: 6000. Замовлення: 1615
Друк - Волинська обласна друкарня:
Луцьк, пр. Волі 27.
Друк офсетний, формат А 3